

Științințului

Organ al Ministerului Învățământului și Culturii și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățământ și Cultura

Anul X, Nr. 466

Vineri 11 aprilie 1958

4 pagini 25 bani

După Consfățuirea de la Constanța

SARCINILE NOASTRE

Tara întreagă a luat cunoștință cu realizările obținute în lupta pentru lichidarea stării de înăpăcătoare și degradare în agricultură pe care am moștenit-o de la regimul burghez-mosieresc. Datele și cifrele cuprinse în expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la Consfățuirea pe țară a țărănilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii dovedesc limpede că politica partidului de construire a socialismului, de ridicare și continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc este politica întregului nostru popor muncitor. Oamenii muncii din agricultură înțeleg tot mai limpede că victoria socialismului în patria noastră poate fi asigurată numai dacă socialismul va fi construit și la sate. „Interesele vitale ale clasei muncitoare ca și ale țărănilor muncitori și intelectuali, interesele întăririi și înfloririi patriei și ale îmbunătățirii nivelului de trai al poporului — a spus tov. Gh. Gheorghiu-Dej — cer fărâșirea unei puternice economii socialiste unitare”.

Ajutată în permanență de partid, țărâna noastră muncitoare a înțeles și a realizat că agricultura este sursa de alimentare a țării. Ea pășeste cu încredere pe calea agriculturii socialiste. La 1 martie anul acesta peste 45% din totalul familiilor de țărani muncitori fac parte din sectorul cooperatist-socialist din agricultură care cuprinde aproape 37% din suprafața agricolă cooperativizabilă. Împreună cu suprafețele gospodăriilor agricole de stat, ale satelor populare și ale altor instituții de stat, sectorul socialist cuprinde 52,4% din întreaga suprafață agricolă a țării.

Pentru cadrele didactice și științifice au o semnificație deosebită, Bucuria pe care au simțit-o în aceste zile zecile de mii de învățători din satele patriei noastre, luând cunoștință de realizările obținute pe drumul transformării socialiste a agriculturii, este însoțită de un sentiment de satisfacție și de mândrie în același timp. În aceste realizări ei văd concretizată și munca lor politico-culturală desfășurată cu modestie și cu abnegație, fără praeșt, zi de zi.

Partidul a arătat în repetate rânduri că trecerea de la gospodăria individuală la gospodăria socialistă presupune schimbări adânci în conștiința țărănilor muncitori. Aceste transformări nu pot avea loc întâmplător, de la sine. Pentru ca ele să se producă este necesară, o dată cu creșterea bazei materiale a agriculturii, o muncă urdă, răbdătoare și perseverentă de educare a țărănilor muncitori în spiritul colectivismului, de convingere a lor asupra superiorității gospodăriei socialiste.

În larma și sistematica muncă politică și organizatorică pe care au desfășurat-o pentru transformarea socială a agriculturii organizațiile de masă ale muncii în cadrul însemnate rolului învățătorilor. Este bine cunoscută contribuția cadrelor didactice din regiunile Constanța, Craiova, Timișoara, Pitești etc. la desfășurarea acestei munci. În cadrul căminelor culturale, al cercurilor agricole, al învățământului de partid, în munca cu părinții, precum și printr-o serie de alte căi, învățătorii și pro-

fesorii au desfășurat și continuă să desfășoare o activitate pedagogică în scopul îndrumării țărănilor muncitori pe drumul agriculturii socialiste. Folosind exemple concrete din viața gospodăriilor colective, a cooperativelor de producție și a întovărășirilor de frunțe, precum și din viața membrilor de frunte ai acestora cadrele didactice au convins mulți țărani muncitori că pășind pe calea socialismului pășesc pe calea bunăstării și unei vieți îmbelugată pentru ei și pentru familiile lor.

Documentele Consfățuirii de la Constanța și în primul rând expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej pun în fața pedagogilor noștri sarcini de o mare însemnătate pentru activitatea lor viitoare.

Pe baza unei temeinice analize științifice a drumului parcurs, a experienței acumulate partidul arată că sarcina fundamentală care stă acum în fața poporului nostru în domeniul agriculturii este întărirea economic-organizatorică a sectorului socialist-cooperatist. „Consolidarea rezultatelor obținute până acum în construcția socială la sate — a spus tov. Gh. Gheorghiu-Dej — lara sarcina principală care stă în fața noastră în faza actuală a procesului de transformare socialistă a agriculturii. Îndeplinirea acestei sarcini este o condiție principală pentru succesul operelor de construire a socialismului în țara noastră”.

Cadrele didactice știu bine că dezvoltarea unităților socialiste existente, consolidarea lor, creșterea producției lor vegetale și animale, sporirea veniturilor membrilor lor, ridicarea nivelului de trai material și cultural al acestora reprezintă cel mai convingător exemplu pentru țărani muncitori cu gospodărie individuală în vederea atragerii lor spre agricultura socialistă. Iată de ce sprijinim în permanență măsurile organelor de partid și de stat menite să ducă la întărirea unităților existente în sectorul socialist-cooperatist al agriculturii, cadrele didactice pot, în același timp, să folosească succesele acestor unități, experiența lor pozitivă în scopul desfășurării muncii obștești pentru lărgirea conștiinței a sectorului socialist al agriculturii, pentru atragerea de noi unități și mărirea neclătită a celor existente.

Munca politico-culturală a cadrelor didactice pentru transformarea socialistă a agriculturii nu trebuie să înceteze o dată cu înființarea întovărășirilor, cooperativei de producție sau gospodăriei colective respective. Am putea spune chiar că abia în larma următoare ea se poate dezvolta în toată amploarea pe care numai socialismul poate imprima. Desfășurarea unei permanente activități de informare politică a membrilor unităților respective asupra evenimentelor internaționale și interne, organizarea de brigăzi artistice de amatori, îndrumarea și însoțirea în larma doar câteva din mijloacele care stau la îndemna pedagogilor în această privință.

De ce mai mare însemnătate este, deșigur, contribuția cadrelor didactice și științifice la întărirea și dezvoltarea unităților socialiste, cooperativei și întovărășirilor în soluționarea principalelor probleme care le stau

în față: dezvoltarea ajutorului obșteșc, organizarea producției raționale multilaterale, folosirea deplină și cît mai economică a pămîntului, creșterea producției la hectar, creșterea producției de cereale, dezvoltarea creșterii animalelor etc. Simpla enumerare a acestor sarcini este o sarcină mare atenție care va trebui acordată propagandei agricole în desfășurarea căreia, alături de agronomi și de alii intelectuali de la sate, învățătorii și profesorii sînt chemați să aducă o însemnată contribuție.

Experiența transformării socialiste a agriculturii noastre confirmă întru totul justetea învățării leniniste de specialiști necesare agriculturii moderne, cadre capabile să organizeze și să conducă cu pricepere marea producție socialistă, să introducă în agricultură tehnica nouă și cu cerințele științifice, în cuvîntarea tov. Gh. Gheorghiu-Dej se arată că „În desfășurarea muncii noastre politico-organizatorice pentru transformarea socialistă a agriculturii, conținutul activității noastre trebuie să fie de natură colectivă, cooperative de producție și întovărășiri agricole înaltă în fața construcției socialiste la sate pe măsura dezvoltării mijloacelor de mecanizare și asigurării cadrelor de specialiști necesare agriculturii socialiste”.

Regimul de democrație populară acordat o mare însemnătate asigurării cadrelor pentru agricultură, pregătirea lor teoretică și practică precum și ridicarea în nivel metru mai înalt a cercetărilor științifice legate de practica agricolă.

Puterea populară a asigurat condiții necesare pentru o largă dezvoltare a învățămîntului agricol de toate gradele, România burghez-mosierescă are doar 4 facultăți cu caracter agrar, în timp ce astăzi avem 5 institute de învățămînt superior agronomic. Peste 5000 de studenți se pregătesc să devină ingineri agronomi, ingineri zootehniști, ingineri mecanicizatori și hidro-amelioratori, ingineri hortivilculti și medici veterinari. O largă extindere cunoaște rețeaua școlilor agricole profesionale și a școlilor rezolvată această parte a lecției dă naștere la multe dificultăți și constituie în mod înțelesabil un prilej de discuții contradictorii, lara de ce este necesară discutarea acestei probleme.

Care este valoarea și metoda realizării acestui moment din lecție? De la început se impun câteva precizări: Întîi, din constatarea că momentul pregătirii al lecției coincide în întotdeauna cu începutul lecției, s'a tras concluzia că orice lecție trebuie să aibă în chip obligativ o parte din conținutul organizatoric, de aceea orice lecție are un început. Aceasta a dus mai departe la tratarea formală și superficială a momentului organizatoric al lecției, la rezolvarea mecanică (notarea absențelor, închiderea cărților, scoaterea caietelor etc.) și la subaprecierea altor aspecte. Alte cadre didactice socotesc, tot în mod eronat, că în realitate nu există o asemenea moment în lecție sau că începutul lecției rezolvă de la sine această etapă. De aci a rezultat părerea greșită că rezolvarea momentului pregătirii se poate face oricum, că el nu cere o pregătire specială.

Minimizarea efectelor acestui moment asupra desfășurării ulterioare a muncii a dus în practică la începerea oricum a lecției, lara nici o pregătire prealabilă a elevilor, reducîndu-se această parte la simpla verificare a temelor.

Ce ne spune pedagogia în legătură cu această chestiune? Că organizarea clasei pentru lecție este o verigă obligatorie în structura lecției mixte. Prin urmare, momentul

organizatoric, mai ales ca o etapă distinctă, nu este o verigă indispensabilă în structura oricărei lecții.

Știm că un asemenea moment este cu altă mîc necesar cu cît avem de a face cu copii de vîrstă școlară mai mică (unde este de fapt și lecția mixtă mai frecventă) și că necesitatea introducerii lui în celelalte lecții, la elevii claselor mari din școala medie, devine mai rară. Necesitatea obișnuirii elevilor de vîrstă mică cu pregătirea pentru desfășurarea lecției, cu adoptarea unei ținute ordonate, active și conștiente la lecție, necesitatea formării unei deprinderi legate de activitatea în clasă precum și a creșterii condițiilor necesare muncii în colectiv explică frecvența mare a momentului organizatoric mai ales la lecțiile ținute în școala de 4 și de 7 ani.

Modul cum poate fi rezolvat acest moment depinde de o serie de factori: situația concretă a clasei, vîrsta și nivelul de dezvoltare al elevilor, caracterul activității ce se va desfășura etc. Determinant este, însă, tactul profesorului. Să luăm câteva exemple pentru a vedea cum se realizează în practică, la diferite clase, acest moment al lecției.

Întîrind în clasa a V-a „B”, un profesor din Baia Mare a notat absenții și a scos un elev la răspuns, lara a asigurat în prealabil disciplina. La aceeași clasă, în ora următoare, un alt profesor, găsind clasa tot nedisciplinată, s-a oprit la usă cîteva minute, lara a spus ceva, așteptînd ca elevii să restabilească liniștea. Pe urmă a trecut în lara clasei, a notat absenții și a verificat temele.

La o școală din Satu Mare, un profesor de matematică, întîrind în clasă, a găsit murdărie pe jos. El a adresat clasei câteva observații scurte pe la peretele clasei, lara a început să se curățească și a ascultat la el. La clasa a VIII-a de la aceeași școală, un alt profesor, într-o situație similară, a pierdut mult timp, ducînd o discuție obositoare, lara elect asupra elevilor.

Încă două exemple. Întîrind la clasă însoțit de inspector, un profesor din regiunea Baia Mare a încercat

PE CANALUL BEGA, o plimbare în zilele vacanței.

Din clipa cînd intrăm în clasă...

Organizatoric, mai ales ca o etapă distinctă, nu este o verigă indispensabilă în structura oricărei lecții.

Știm că un asemenea moment este cu altă mîc necesar cu cît avem de a face cu copii de vîrstă școlară mai mică (unde este de fapt și lecția mixtă mai frecventă) și că necesitatea introducerii lui în celelalte lecții, la elevii claselor mari din școala medie, devine mai rară. Necesitatea obișnuirii elevilor de vîrstă mică cu pregătirea pentru desfășurarea lecției, cu adoptarea unei ținute ordonate, active și conștiente la lecție, necesitatea formării unei deprinderi legate de activitatea în clasă precum și a creșterii condițiilor necesare muncii în colectiv explică frecvența mare a momentului organizatoric mai ales la lecțiile ținute în școala de 4 și de 7 ani.

Modul cum poate fi rezolvat acest moment depinde de o serie de factori: situația concretă a clasei, vîrsta și nivelul de dezvoltare al elevilor, caracterul activității ce se va desfășura etc. Determinant este, însă, tactul profesorului. Să luăm câteva exemple pentru a vedea cum se realizează în practică, la diferite clase, acest moment al lecției.

Întîrind în clasa a V-a „B”, un profesor din Baia Mare a notat absenții și a scos un elev la răspuns, lara a asigurat în prealabil disciplina. La aceeași clasă, în ora următoare, un alt profesor, găsind clasa tot nedisciplinată, s-a oprit la usă cîteva minute, lara a spus ceva, așteptînd ca elevii să restabilească liniștea. Pe urmă a trecut în lara clasei, a notat absenții și a verificat temele.

La o școală din Satu Mare, un profesor de matematică, întîrind în clasă, a găsit murdărie pe jos. El a adresat clasei câteva observații scurte pe la peretele clasei, lara a început să se curățească și a ascultat la el. La clasa a VIII-a de la aceeași școală, un alt profesor, într-o situație similară, a pierdut mult timp, ducînd o discuție obositoare, lara elect asupra elevilor.

Încă două exemple. Întîrind la clasă însoțit de inspector, un profesor din regiunea Baia Mare a încercat

organizatoric, mai ales ca o etapă distinctă, nu este o verigă indispensabilă în structura oricărei lecții.

Știm că un asemenea moment este cu altă mîc necesar cu cît avem de a face cu copii de vîrstă școlară mai mică (unde este de fapt și lecția mixtă mai frecventă) și că necesitatea introducerii lui în celelalte lecții, la elevii claselor mari din școala medie, devine mai rară. Necesitatea obișnuirii elevilor de vîrstă mică cu pregătirea pentru desfășurarea lecției, cu adoptarea unei ținute ordonate, active și conștiente la lecție, necesitatea formării unei deprinderi legate de activitatea în clasă precum și a creșterii condițiilor necesare muncii în colectiv explică frecvența mare a momentului organizatoric mai ales la lecțiile ținute în școala de 4 și de 7 ani.

Modul cum poate fi rezolvat acest moment depinde de o serie de factori: situația concretă a clasei, vîrsta și nivelul de dezvoltare al elevilor, caracterul activității ce se va desfășura etc. Determinant este, însă, tactul profesorului. Să luăm câteva exemple pentru a vedea cum se realizează în practică, la diferite clase, acest moment al lecției.

Întîrind în clasa a V-a „B”, un profesor din Baia Mare a notat absenții și a scos un elev la răspuns, lara a asigurat în prealabil disciplina. La aceeași clasă, în ora următoare, un alt profesor, găsind clasa tot nedisciplinată, s-a oprit la usă cîteva minute, lara a spus ceva, așteptînd ca elevii să restabilească liniștea. Pe urmă a trecut în lara clasei, a notat absenții și a verificat temele.

La o școală din Satu Mare, un profesor de matematică, întîrind în clasă, a găsit murdărie pe jos. El a adresat clasei câteva observații scurte pe la peretele clasei, lara a început să se curățească și a ascultat la el. La clasa a VIII-a de la aceeași școală, un alt profesor, într-o situație similară, a pierdut mult timp, ducînd o discuție obositoare, lara elect asupra elevilor.

Încă două exemple. Întîrind la clasă însoțit de inspector, un profesor din regiunea Baia Mare a încercat

organizatoric, mai ales ca o etapă distinctă, nu este o verigă indispensabilă în structura oricărei lecții.

Știm că un asemenea moment este cu altă mîc necesar cu cît avem de a face cu copii de vîrstă școlară mai mică (unde este de fapt și lecția mixtă mai frecventă) și că necesitatea introducerii lui în celelalte lecții, la elevii claselor mari din școala medie, devine mai rară. Necesitatea obișnuirii elevilor de vîrstă mică cu pregătirea pentru desfășurarea lecției, cu adoptarea unei ținute ordonate, active și conștiente la lecție, necesitatea formării unei deprinderi legate de activitatea în clasă precum și a creșterii condițiilor necesare muncii în colectiv explică frecvența mare a momentului organizatoric mai ales la lecțiile ținute în școala de 4 și de 7 ani.

Modul cum poate fi rezolvat acest moment depinde de o serie de factori: situația concretă a clasei, vîrsta și nivelul de dezvoltare al elevilor, caracterul activității ce se va desfășura etc. Determinant este, însă, tactul profesorului. Să luăm câteva exemple pentru a vedea cum se realizează în practică, la diferite clase, acest moment al lecției.

Întîrind în clasa a V-a „B”, un profesor din Baia Mare a notat absenții și a scos un elev la răspuns, lara a asigurat în prealabil disciplina. La aceeași clasă, în ora următoare, un alt profesor, găsind clasa tot nedisciplinată, s-a oprit la usă cîteva minute, lara a spus ceva, așteptînd ca elevii să restabilească liniștea. Pe urmă a trecut în lara clasei, a notat absenții și a verificat temele.

La o școală din Satu Mare, un profesor de matematică, întîrind în clasă, a găsit murdărie pe jos. El a adresat clasei câteva observații scurte pe la peretele clasei, lara a început să se curățească și a ascultat la el. La clasa a VIII-a de la aceeași școală, un alt profesor, într-o situație similară, a pierdut mult timp, ducînd o discuție obositoare, lara elect asupra elevilor.

Încă două exemple. Întîrind la clasă însoțit de inspector, un profesor din regiunea Baia Mare a încercat

organizatoric, mai ales ca o etapă distinctă, nu este o verigă indispensabilă în structura oricărei lecții.

Știm că un asemenea moment este cu altă mîc necesar cu cît avem de a face cu copii de vîrstă școlară mai mică (unde este de fapt și lecția mixtă mai frecventă) și că necesitatea introducerii lui în celelalte lecții, la elevii claselor mari din școala medie, devine mai rară. Necesitatea obișnuirii elevilor de vîrstă mică cu pregătirea pentru desfășurarea lecției, cu adoptarea unei ținute ordonate, active și conștiente la lecție, necesitatea formării unei deprinderi legate de activitatea în clasă precum și a creșterii condițiilor necesare muncii în colectiv explică frecvența mare a momentului organizatoric mai ales la lecțiile ținute în școala de 4 și de 7 ani.

Modul cum poate fi rezolvat acest moment depinde de o serie de factori: situația concretă a clasei, vîrsta și nivelul de dezvoltare al elevilor, caracterul activității ce se va desfășura etc. Determinant este, însă, tactul profesorului. Să luăm câteva exemple pentru a vedea cum se realizează în practică, la diferite clase, acest moment al lecției.

Întîrind în clasa a V-a „B”, un profesor din Baia Mare a notat absenții și a scos un elev la răspuns, lara a asigurat în prealabil disciplina. La aceeași clasă, în ora următoare, un alt profesor, găsind clasa tot nedisciplinată, s-a oprit la usă cîteva minute, lara a spus ceva, așteptînd ca elevii să restabilească liniștea. Pe urmă a trecut în lara clasei, a notat absenții și a verificat temele.

La o școală din Satu Mare, un profesor de matematică, întîrind în clasă, a găsit murdărie pe jos. El a adresat clasei câteva observații scurte pe la peretele clasei, lara a început să se curățească și a ascultat la el. La clasa a VIII-a de la aceeași școală, un alt profesor, într-o situație similară, a pierdut mult timp, ducînd o discuție obositoare, lara elect asupra elevilor.

Încă două exemple. Întîrind la clasă însoțit de inspector, un profesor din regiunea Baia Mare a încercat

DUMITRU SALADE Cluj

Datoria intelectualilor satului

O deosebită importanță pentru economia noastră națională, pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii, are activitatea învățătorilor și profesorilor din satele regiunii Bacău, despre care s'a arătat în cadrul consfățuirii de la Constanța că este o regiune rămasă în urmă în domeniul agriculturii, documentele acestei consfățuiri ridică problema deosebită de însemnată. Alături de toți oamenii muncii din regiune, cadrele didactice li se cere acum o intensificare hotărâtă a muncii obștești, o contribuție serioasă la întărirea și lărgirea sectorului socialist al agriculturii.

Realizarea acestei sarcini de frunte este chezușul de existență experienței pozitive a unei bune părți dintre cadrele didactice ale satelor regiunii noastre, experiență care poate fi extinsă, generalizată în întreaga regiune, lara, de pildă, cum muncesc cadrele didactice din comuna Ungureni, raionul Bacău, îndrumând și organizând de partid, pedagogii au adus o contribuție însemnată la dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii din comună. Pînă la această dată, în comuna Ungureni sînt două gospodării agricole colective și opt întovărășiri agricole. Învățătorii și profesorii din Ungureni, dîndu-și seama de puterea exemplului personal în munca de educare și mobilizare a maselor, au fost cei dintîi care s-au înscris în gospodăriile agricole colective și prestează activități în cadrul acestor unități.

Analizînd în spiritul acestor documente felul în care se asigură instruirea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii și a muncii obștești, conștientizarea școlii a elaborat o serie de măsuri menite să contribuie la o mai bună pregătire a viitorilor muncitori și tehnicieni agricoli.

Astfel, se a stabilit ca pe cele 200 hectare ale fermei experimentale a școlii, ucenicii, sub îndrumarea maistrilor, să desfășoare o activitate concretă. În concordanță strînsă cu programul de învățămînt, pe o suprafață de hectare se va cultiva grîu și porumb hibrid. Maistrilor-instructori și elevii școlii s-au angajat să obțină în acest an o recoltă medie de 2.000-3.000 kilograme grîu și porumb la hectar și să cîștige dintr-unul de fermă frumusețe pe raion, ca și în anul trecut.

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej ne arată că: „Învățămîntul profesional agricol trebuie să devină un învățămînt de masă în care să se poată pregăti un număr cît mai mare de tineri din rîndul țărănilor cooperativei, muncitori din gospodăriile agricole de stat și S.M.T.-uri, ca astfel să dăm agriculturii un tip nou de muncitori ai ogărilor, bine pre-

didactice și țărani frunți, a îmbrățișat o tematică legată de transformarea socialistă a agriculturii, elaborînd conferințe deosebite în cadrul comitetului de învățămînt și în cadrul ferințele: „De ce a intrat Nicolae Munteanu în gospodăria agricolă din Ungureni? „Să cultivăm toate culturile în comun la întovărășire”. „Să comasăm parcelele din sloboză în comună”. „De avantajele a obținut un tractor și un tractor în întovărășire” și alte subiecte legate de viața satului. Faptul că multe conferințe sînt ținute de țărani frunți, colectivități sau întovărășiri face ca puterea lor de convingere să crească simțitor.

Pentru a populariza prin mijloace cît mai variate rezultatele obținute de gospodărie agricole colective și întovărășirile din comună, învățătoarele Maria Sîlășescu, Dobranț, Olga, Elena Grădinescu și alții organizează periodic expoziții comparative de produse agricole (exponate din gospodăria agricolă socialistă și cele ale gospodăriei individuale). De astfel, popularizarea rezultatelor obținute de cele zece unități socialiste din comună se face mai ușor și prin programele brigăzilor artistice de amatori, întîrind școlii colectivități și întovărășiri cu ceilalți țărani muncitori din sate etc.

În același timp, învățătorii și profesorii din Ungureni se preocupă intens de înarmarea cu cunoștințe agricole, tehnice, cultivîndu-le dragostea pentru muncă agricolă. Ei li pregătesc astfel pentru a deveni participanți pricepuți și hotărîți la lupta în vederea transformării socialiste a agriculturii.

Folosind, pe baza preloaselor îndrumării ale Consfățuirii pe țară a țărănilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii, experiența pozitivă acumulată pînă acum, în tensificînd și lărgind activitatea obștească, pedagogii din comună noastră sînt hotărîți să contribuie cu toate puterile lor la întărirea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii, la sporirea conștiinței și producției agricole.

„Toate acestea măsuri, la care mai adăugăm entuziasmul cadrelor noastre didactice, ne dau garanția creșterii, în viitor, apropiat, a unor muncitori și tehnicieni capabili să contribuie la înflorirea agriculturii noastre socialiste.

VAȘILE SAVĂ
directorul școlii de 7 ani din comuna Ungureni-Bacău

Cadre bine pregătite pentru agricultură

gătit pentru a smulge pămîntului cît mai multe roade”. Conștienți de rolul nostru în îndeplinirea acestei mărețe sarcini, am început a lua o serie de măsuri în vederea asigurării unei mai bune pregătiri a viitorilor muncitori și tehnicieni agricoli. Astfel, în noul an școlar vom mări parcurile zootehnice și de mașini agricole ale fermei experimentale a școlii, asigurîndu-le astfel posibilitatea instruirii unui număr mai mare de ucenici și elevi. În același timp, viitorilor brigadierii, maistrilor agricoli și zootehniști li s-au asigurat condiții optime pentru activitatea practică, nu numai prin dotarea cu unelte și mijloace de lucru, ci și prin dotarea școlii de stat din regiunea Ploiești. Au fost luate totodată măsuri în vederea axării învățămîntului teoretic pe rezolvarea unor probleme concrete actuale, cum ar fi de pildă: tehnica însămînțării, mijloacele pentru creșterea producției agricole etc.

„Toate acestea măsuri, la care mai adăugăm entuziasmul cadrelor noastre didactice, ne dau garanția creșterii, în viitor, apropiat, a unor muncitori și tehnicieni capabili să contribuie la înflorirea agriculturii noastre socialiste.

NICOLAE ȘTEFANESCU
directorul centrului școlar agricol din R. Sărat

gătit pentru a smulge pămîntului cît mai multe roade”. Conștienți de rolul nostru în îndeplinirea acestei mărețe sarcini, am început a lua o serie de măsuri în vederea asigurării unei mai bune pregătiri a viitorilor muncitori și tehnicieni agricoli. Astfel, în noul an școlar vom mări parcurile zootehnice și de mașini agricole ale fermei experimentale a școlii, asigurîndu-le astfel posibilitatea instruirii unui număr mai mare de ucenici și elevi. În același timp, viitorilor brigadierii, maistrilor agricoli și zootehniști li s-au asigurat condiții optime pentru activitatea practică, nu numai prin dotarea cu unelte și mijloace de lucru, ci și prin dotarea școlii de stat din regiunea Ploiești. Au fost luate totodată măsuri în vederea axării învățămîntului teoretic pe rezolvarea unor probleme concrete actuale, cum ar fi de pildă: tehnica însămînțării, mijloacele pentru creșterea producției agricole etc.

„Toate acestea măsuri, la care mai adăugăm entuziasmul cadrelor noastre didactice, ne dau garanția creșterii, în viitor, apropiat, a unor muncitori și tehnicieni capabili să contribuie la înflorirea agriculturii noastre socialiste.

NICOLAE ȘTEFANESCU
directorul centrului școlar agricol din R. Sărat

gătit pentru a smulge pămîntului cît mai multe roade”. Conștienți de rolul nostru în îndeplinirea acestei mărețe sarcini, am început a lua o serie de măsuri în vederea asigurării unei mai bune pregătiri a viitorilor muncitori și tehnicieni agricoli. Astfel, în noul an școlar vom mări parcurile zootehnice și de mașini agricole ale fermei experimentale a școlii, asigurîndu-le astfel posibilitatea instruirii unui număr mai mare de ucenici și elevi. În același timp, viitorilor brigadierii, maistrilor agricoli și zootehniști li s-au asigurat condiții optime pentru activitatea practică, nu numai prin dotarea cu unelte și mijloace de lucru, ci și prin dotarea școlii de stat din regiunea Ploiești. Au fost luate totodată măsuri în vederea axării învățămîntului teoretic pe rezolvarea unor probleme concrete actuale, cum ar fi de pildă: tehnica însămînțării, mijloacele pentru creșterea producției agricole etc.

„Toate acestea măsuri, la care mai adăugăm entuziasmul cadrelor noastre didactice, ne dau garanția creșterii, în viitor, apropiat, a unor muncitori și tehnicieni capabili să contribuie la înflorirea agriculturii noastre socialiste.

NICOLAE ȘTEFANESCU
directorul centrului școlar agricol din R. Sărat

„Nu ne îndoim că oamenii de știință, agronomii, învățătorii, toți intelectualii devotați intereselor poporului își vor pune cu rivnă sporită cunoștințele în slujba operei patriotice de reorganizare socialistă a agriculturii, de introducere pe scară largă a cuceririlor științei și tehnicii moderne în practica agricolă și de răspîndire a culturii la sate”.

(Din expunerea tovarășului GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ, prim-secretar al C.C. al P.M.R., la Consfățuirea pe țară a țărănilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii)

Zile de vacanță

După multe zile de grîji și mîc neozari, după multe zile de cursuri, de „teme pentru acasă”, de dejunuri înghițate în grabă și cu frica intruziei, a venit vacanța — prilej de relaxare și libertate, care răsplătește eforturile muncii de mai multe luni.

Apele lacurilor și rîurilor sînt încă reci, iar plajele sînt pustii. Dar pentru iubitorii de inoi, bazine acoperite de la Floreasca s'a rezolvat problema. Vreme de două zile a avut loc aici o înversunată întrecere între reprezentativele elevilor din București și Cluj. Pentru „Cupa vacanței de primăvară” înostorii din București au depus serioase eforturi, care au fost răsplătite de bucuria victoriei în majoritatea disputelor.

Evejii de la școala medie nr. 1 din Sighișoara visau de mult la o excursie în București. Vacanța aceasta le-a permis să-și împlinească, în sfîrșit, acest vis. Au plecat în București însoțite de o delegație a Muzeului de Artă al R.P.R., să se minuneze în larma bogăției de pese pe care le păstrează Muzeul de istorie naturală „Grigore Antipa”, să cerceteze bolta cerească la telescopul Observatorului astronomic sau să se emulioneze contemplînd armurile și frumusețea veșmintelor

„S-ar crede că dacă munca elevilor se rezumă de fapt la a învăța, vacanța — destinată odihnei — ar putea să însemne rușinea oricărei relații cu învățătura. Dacă ne-am duce însă în prima zi de după vacanță să-l ascultăm cum se întrec să-și povestească ce au făcut în tot acest timp, vom vedea că au aflat și au învățat o mulțime de lucruri noi.

O. V.

INTRECCERE

între iubitorii artei

Timp de aproape o săptămână s-a desfășurat în țară faza interregională a primului concurs republican al cercurilor artistice de amatori ale Sindicatului Muncitorilor din învățământ și Cultură. Sute de învățători, profesori, educatoare și instructori superiori de pionieri, tineri și vârstnici, de toate naționalitățile, în număr de peste douăzeci de mii, au participat la concursurile de cor, orcheștră, teatru, dans sau venit să se întrecă pe scenele orașelor Ploiești, Cluj, Craiova sau Iași, umplind de admirație sufletele spectatorilor.

Cele mai multe din cercurile artistice concurente au desfășurat ani de-a rândul în satele și orașele raioanelor de unde au venit o bogată activitate de culturalizare a maselor.

Repertoriile cu care s-au prezentat la concurs și care cuprind cele mai frumoase producții literare și muzicale ale creatorilor de artă romini și de alte naționalități din țara noastră, ale creatorilor de artă progresiști de peste hotare — ne vorbesc de un adânc sentiment de dragoste și admirație față de tezaurul artistic al poporului nostru și al popoarelor din țările care construesc socialismul.

Învățătorii și profesorii, educatoarele și instructorii superiori de pionieri, cu toții au adus în zilele acestea pe scenele celor patru mari orașe ale țării antuziatul, mul cu care muncesc nu numai pentru a da repubil. cii noastre un înțeles bine pregătit, un înțeles capabil, dar și pentru a duce forța culturii până în cele mai îndepărtate colțuri ale patriei.

PREȚUIND FRUMUȘETEĂ FOLCLORULUI

Zilele acestea, orașul Craiova a trăit o adevărată sărbătoare: învățătorii, profesorii, educatoarele și instructorii superiori de pionieri — artiștii amatori — s-au întrecut în fața unui număr public, cu cele mai frumoase dansuri și cîntece, cu cele mai îndrăgite piese de teatru, cu cele mai iubite versuri.

Am urmărit cu admirație graba cu care crăovenii și spectatorii sosiți din toate părțile își părgăseau locurile atunci cînd programul lua sfîrșit într-o sală de concurs, pentru a fugi la un alt teatru ca să mai „apuce ceva” din numerele prezentate acolo de alte formații artistice. Am citit în această grabă nu numai setea de cultură a publicului dar și buna pregătire a concurenților, care au cucerit sufletele și care — de altfel — au pus adesea la grea încercare juriul ce trebuia să stabilească rezultatele întrecerilor.

În aceste zile s-au prezentat pe scenele celor trei teatre din localitate cele mai bune echipe de dansuri populare ale cadrelor didactice din raioanele Arad, Rimnicu Vilcea, Fălești și Caracal, colective dramatice din Lugoj, Reșița, Sebeș, Turnu Severin, Baia de Aramă, Gătești, Cimpulung Muscel, Deva și Craiova, formații corale din Pitești, Lugoj, Rimnicu Vilcea, Vulcan, Craiova, formații orcheștrale din Rimnicu Vilcea, Curtea de Argeș, Tirgu Jiu și Arad, brigăzi artistice de agitate din Cristești, Băi, Băbeni, Craiova, recitatori, soliști vocali și instrumentiști.

Ca o notă dominantă în programul celor mai multe formații artistice, am desprins atenția mare ce s-a dat producțiilor folclorice: a fost inserată în repertoriile echipelor concurente numeroase cîntece și dansuri populare de pe frumoasele plaiuri bănățene, ardelenesti sau oltenesti. Unele din aceste producții sînt culese de înșiși învățătorii și profesorii școlilor elementare și medii din regiunile Timișoara, Hunedoara, Craiova și Pitești de pîldă echipa de dansuri din Arad — care împlineste în curînd un deceniu de activitate artistică și care s-a bucurat de un succes deosebit în fața publicului spectator — a prezentat jocuri românești culese de profesoara Letiția Muscă, pe melodii adunate din popor de inv. Ion Florescu. A încântat privirile și a sporit atmosfera sărbătorească frumusețea portului românesc, pitorescul costumelor în care s-au îmbrăcat nu numai dansatorii dar și o bună parte din recitatori, prezentatori, coriști etc.

Concursul interregional al formațiilor artistice de amatori desfășurat în orașul Craiova a fost nu numai un prilej de descoperire a unor talente deosebite de valoroase, dar și un prilej de afirmare a prețurilor pe care o acordă pedagogii artei noastre populare, tezaurului folcloric al poporului nostru.

VAL MURA

INFRAȚIȚI ÎN CINT ȘI JOC

Si la Cluj, formații de teatru, coruri, echipe de dansuri, brigăzi artistice de agitate, soliști vocali, dansatori și instrumentiști, recitatori promovau în fața unei ariei ale concursului desfășurat în regiunile Baia Mare, Oradea, Cluj și Regiunea Autonomă Maghiară au venit cu ce au avut mai bun în programul lor, oferind spectatorilor clujești două zile de reale satisfacții spirituale, de bucurii de neuitat.

Ca un simbol al frății dintre romini și naționalitățile concloitoare, corurile, orcheștrile și echipele de dansuri au înscris în programele lor cîntece și jocuri populare românești, maghiare și ucrainene. Cîteva exemple din buchețile prezentate ilustrează ce s-a putut de bine prietenia ce există între pedagogii de toate naționalitățile din Ardeal și stima reciprocă pentru specificul cultural al fiecăreia. Corul din Oradea, care a avut doi dirijori romini și unul maghiar, a cântat cunoscutele „Răsnet din Crisna”, „Biborcanca”, precum și melodia unui dans maghiar din secolul XVI. Corul și orcheștra din Satu Mare au interpretat un cîntec popular maghiar și cîntec românesc. Intre buchețile corului maghiar din Tirgu Mures și-a găsit loc cîntecul românesc „În poezia” interpretat în limba română. Formația corală combinată a orașelor Turda și Cimpia Turzii a adus pe scenă, alături de „Tara de la Abrud”, două cîntece populare maghiare din regiunea Cluj. Solista Recesei Magdalena, educatoare din Careii Mari, a interpretat în limba maghiară cîntecul românesc „Tara mea”. Specific re-

gionii de nord, corul din Sighet a cântat, după o suită maramureșană și una din Tara Oașului, cîntecul cazeacă „Zacuvalea Zosulea” în limba ucraineană și „Valurile Amaraului” de Sokolov în limba rusă; corul are pregătite și cîntece maghiare și evreiești.

În costume naționale îmbinînd armonios cele mai diverse culori și infioraturi, s-au perindat pe scenă numeroase echipe de dansuri populare românești și maghiare. Sfrășii unanime în rîndurile publicului spectatori, manifestate prin aplauze și ovatii prelungite, au înscris dansatorii din echipa Negrești-Oas, cei din Gherla care au executat cu multă eleganță „Romna”, vechi dans românesc, echipa de dansuri maghiare din Singiorgiu de Padure, dansatorii din Ineu, din Sf. Gheorghe și din Huedin; apoi soliștii Peter Albert din Gherla în „Fecioresca” și Barabas Ludovic din Cristuru Secuiesc.

Bogăția și varietatea pieselor prezentate, caracterul lor de reprezentativ pentru naționalitățile înfrățite, nivelul artistic deosebit al interpretării celor mai multe dintre ele — iată astăzi dovezi ale existenței unor permanente preocupări artistice în rîndurile cadrelor didactice și din această parte a țării.

C. VARZARU

EXAMEN ARTISTIC

In culise, ca de obicei, domnesc agitația, emoția și haosul. Vorbe șoptite precipitat, exclamații furtive, doi pași de dans uitați, o replică repetată, obrăzi învîpăiați, nervozitate. În curînd cortina se va deschide și tocmai acum s-a pierdut un cordon, s-a rupt un nasture și este nevoie urgentă de un ac. Totul trebuie rezolvat rapid. Timpul fărîmițat în secunde se strecoară nemioponit de repede și gongul implacabil cheamă artiștii-amatori pe scenă. Pedagogii — examinatori de profesie — vor da examen în fața unor comisii pretențioase: spectatori și juriu.

Vreme de 5 zile cercurile artiștilor-amatori din regiunile Ploiești, Ștalin, București și Constanța s-au perindat pe scenele din Ploiești supunînd exigențele spectatorilor realizării lor.

Corul de la Sibiu a deschis seria cu un ansamblu impresionant, de peste 100 de persoane. S-a distins prin repertoriul bine ales, în care primele două piese — „Cîntec pentru Republică” și „Gatere și circulare” — compuse chiar de membri ai corului, au fost excepțional de bine cîntate. Omogenitatea vociilor, conducerea elastică a frazelor muzicale, excelența muzicalității a corului au stîrnit repetate ropote de aplauze. Mai puțin valoros din punct de vedere coral, ansamblul Orașului Ștalin a fost apreciat pentru realizările orcheștrii semisimfonice (Este de remarcat că această a fost singura orcheștră semisimfonică prezentată la concurs).

În ceea ce privește colectivele de teatru, am folosit o mică indiscreție pur profesională apelînd la impresiile unui membru al juriului. Regizorul Gigi Ionescu, ne-a mărturisit că „...un adevărat spectacol de teatru am văzut în „Gaițele” cerului de la Călrăși”. Într-adevăr, „Gaițele” cîntătoare, certărețe, bătrîne și nesuferite au fost la înălțime. Elena Popescu, în Colette, s-a comportat degajat și cu siguranță, rezolvînd cu ingeniozitate momente dificile. Numeroase scene au fost realizate cu o adevărată artă: scena leșinului Margaretei (Iolanda Dain) sau scena bății după moartea Margaretei. Este de subliniat că interpretul lui Mircea, deși a avut de luptat cu un lizic puțin adecvat rolului, s-a descurcat totuși cu multă ușurință.

Dintre brigăzile artistice s-a distins în primul rînd brigada din Suhaia (Zimnicea). Dacă vorășii din Suhaia ar înălțura din text tot ceea ce este lozincard, banal și naiv, dacă ar trece accentul pe momentele satirice și comice, calitatea brigăzii ar crește enorm. Au fost cîteva scene savuroase care pot fi păstrate și speculate mai mult (Scena ceasului din cancelaria, cupletul elevului etc.).

Cit despre dansuri, ansamblul din Tulcea a adus o notă pitorească prin valorificarea artei minorității naționale, îndreptîndu-se atenția asupra dansurilor turcești și grecești. Frumoasa „horă a fetelor” prezentată de ploieștenii a dovedit de asemenea preocupare pentru valorificarea folclorului din regiunea respectivă. Calități apreciable în ceea ce privește coordonarea, mișcarea scenică, precizia și siguranța a dovedit corul de dansuri din Zimnicea. Trebuie să menționăm însă că „Alunelul”, „Crlîngul”, „Ca pe bală” și „Geamparele” nu implică prea multe dificultăți de interpretare.

Un ochi critic ar mai putea spune încă foarte multe — bune și rele — despre valorile cercurilor artistice ale muncitorilor din învățământ care s-au prezentat pe scenele ploieștene. Dar, făcînd aprecieri, oricine ar trebui să-și amintească și de anumite lucruri care nu se văd pe scenă. Căci o dată astfel de cercuri au pornit pe drumuri desfundate de țară într-o căruță sau într-un camion descoperit, înfruntînd praful și ploile și, pe scenele modeste ale căminelor culturale, au încântat ochii și sufletele a sute de sute de oameni dornici de cultură.

O. BUZESCU

ECHIBE NUMEROASE REPERTORIUL BOGAT

Bătrînul Iași a fost zilele trecute locul de întîlnire a peste 1200 pedagogi veniți aici de pe întinsul plaiurilor Moldovei și Munteniei pentru a participa la poziționarea concursului artistic înscris acum mai bine de un an, de către C.C. al S.M.I.C.

Pedagogii artiștii-amatori din Rădăuți și Brăila, din Moinești și Botoșani, din Piatra Neamț și Iași, din Zeletin, Tirgu Neamț, Chieștri și Săbboani și din alte numeroase localități au venit să-și arate măiestria cu care reușesc să dezvăluie maselor comorile artei, să le facă astfel educația în spiritul lăunios și a socialismului.

Luni de-a rîndul, din școlile raioanelor Piatra Neamț, Moinești, Tirgu Neamț etc. au pornit la reședință dascălii ca să pregătească repertoriul corurilor; luni de-a rîndul, în serile de iarnă, numeroși dascăli au dezbrăcat haina lor obișnuită și s-au străduit să dea viață eroilor din piesele de teatru cu care înainte încă de a se prezenta la concurs au emoționat inimile spectatorilor din multe localități unde turneele teatrelor ajung rar sau de loc.

În cite seri, degetele obosite de condeiul sau de creta minuite ziua în orele de curs, au alergat pe instrumentele muzicale, pentru a reuși să împărtășească ascultătorilor cit mai multe melodii...

Ceea ce a impresionat în acest concurs a fost bogăția domeniilor de manifestare artistică: de la muzica corală și instrumentală cu numeroase și grele acorduri și nuanțe, la melodia simplă, caldă, cîntată de soliști vocali în instrumente, liști, de la poezia sau bucată de lectură interpretate cu talent de recitatori și cititori artistici, de la piesele într-un act la operele dramatice de mare amploare, de la dansul săltăreț la complicatele îmbrînăi ale programului de brigăzade, toate au intrat în preocupările artiștilor-amatori din rîndul pedagogilor. Ceea ce a reținut atenția spectatorilor au fost pasiunea cu care repertoriile au fost executate și măiestria pe care au vădit-o coruri ca cele de la Iași și Galați, colective de teatru ca cele de la Botoșani, Roman și Brăila, soliști ca Radu Vasile și Radu Margareta din Pașcani, recitatori ca Spîlnache Gheorghe, Jolescu Benedict și Paulina Mihăilescu etc.

Au smuls aplauze interpretii unor roluri din piesele de teatru ca: Spîlnache Gheorghe din Brăila, Ucraina) Aspasia din Botoșani, Gaspei Maria din Dărmănești și care au reușit să se ridice pînă la nivelul creației unor actori de profesie.

Concursul a scos la iveală și talentații creatori de lucrări originale, așa cum este Vasile Mihăilescu — autorul piesei de teatru în 3 acte „Dirigintele”.

Prilej de schimb de experiență, concursul a oferit participanților posibilitatea de a vedea cîteva din frumoasele spectacole ale operelor și Teatrului Național, ca și de a vizita numeroase monumente și locuri istorice din capitala Moldovei.

ION BĂDICA

Lucrările profesorilor de desen

Duminică 13 aprilie a.c. ora 12, se deschide expoziția de artă plastică a profesorilor de desen din București, în sălile clubului Sindicatului Muncitorilor din Învățămînt și Cultură, din b-dul 6 Martie nr. 32.

O ACȚIUNE PATRIOTICĂ, Pionierii școlii elementare nr. 8 din București au strîns deșeurile de maculatură și hîrtie în cantități apreciabile.

Mic colocviiu literar

Intr-una din zilele trecute am stat de vorbă cu cîteva elevi din clasa a X-a „B” a școlii medii nr. 12 din Capitală. Am folosit acest prilej pentru a afla cîte ceva cu privire la gustul lor pentru lectură, la cunoștințele lor din domeniul literaturii. Fiindcă doresc să descopăr amănunțit asupra capacității lor de selectare și interpretare independentă a celor cîteva, m-am gândit să discut cu ei despre o carte care nu a fost auzită de orele de curs. Așa că am început să vorbim despre „Ion” al lui Liviu Rebreanu.

La început elevii erau puțin cam stînjiniți de prezența mea și se cam codeau să intre în discuție. În sfîrșit, unul din ei, Cornel Dragomirescu, sparge gheața și începe cu ceea ce este mai simplu: subiectul cărții. În cîteva propoziții sintetizate substanța epică a romanului. Remarcă că reușește să rețină elementele esențiale, fără să se piardă în amănunț.

Treptat, atmosfera se înviorază și intră în discuție și ceilalți elevi. Se pare că problemele-chete ale romanului le sînt familiare tuturor. Ion Marin, bunăoară, atacă problema raportului dintre social și psihologic pe care o ridică personajul central al cărții și-i reproșează lui Rebreanu deformarea naturalistă. Ion trebuie să fie absolut lipsit de apreciază el — dar nu este, pentru că autorul îi atribuie o patimă înăscută pentru pămint. Serban Tanasoc pune accentul pe procesul de dezumanizare și recurge la comparația cu „Mara” și „Moara de noroc”. Aceleași cauze, aceleași efecte. Consecințele dezastruoase ale goanei după înăvure în societatea capitalistă.

Printre altele, apar și aprecieri subiective. Ion Marin mărturisește că în prima parte a romanului l-a simpatizat pe Ion pentru calitățile lui, dar că ulterior l-au deznăscut urivismul și mijloacele pe care acest personaj le folosește pentru a parveni.

Mai departe vorbim despre Ana. Ion Clapa subliniază rolul Anei ca pe un simbol al situației femeii în societatea burgheză. Ea nu reprezintă decît o neață în mina lui Baciu și a lui Ion, care vîd în Ana un mijloc de îmbogățire.

Discuția și despre familia Herdelea. După cîte vîd, Titu Herdelea nu se prea bucură de simpatie din partea elevilor. Este socotit ca un om ușuratic, care nu produce nimic. Pe Zaharia Herdelea elevii îl descură pentru că are un caracter slab și trimbează un fals patriotism, care se schimbă în funcție de interese. Cornel Lupascu dă familiei Herdelea o caracterizare de ansamblu și insistă asupra trăsăturilor mic-burgheze ale membrilor ei. Trezind la o problemă de compoziție, acești elevi justifică prezența acestor personaje în roman prin dorința autorului de a da o imagine de ansamblu a satului. De aci descură se deplasează, firesc, către tehnica de compoziție, îmbinarea planurilor de acțiune, caracteristice de stil etc.

Am amintit mai sus numai cîteva din problemele pe care le-am discutat în cadrul acestui mic colocviiu literar. Mărturisesc că mă așteptam să găsesc — printre lucruri bune — și înțelegeri greșite, idei confuze căroră să le cauză și semnificații. Nimic din toate acestea. Dimpotrivă, elevii se descură cu destulă ușurință în problematica vastă și complexă a acestui roman.

Inițial l-am suspectat de lipsă de originalitate. Socoteam că afirmațiile pe care le fac sînt însoțite de un-deea. Cîteva întrebări colaterale m-au convins însă că judecă și apreciază singuri, pe baza unor convingeri proprii, care sînt, desigur, rod al pregătirii primite în școală. O singură deficiență supără. Elevii nu sînt obișnuiți cu independența expunerii. Altfel vreme cit în sumă, răspund — și răspund tuturor, în

INFORMAȚIE

Pentru a cinsti memoria luptătorului patriot Avram Iancu, a cărui viață și activitate — puse în slujba eliberării poporului român de sub jugul feudal-absolutist habsburgic — constituie un exemplu luminos de dragoste fierbinte față de patrie și popor, și țînd seama de dorința pedagogilor, părinților și elevilor școlii medii nr. 1 din orașul Aiud, regiunea Cluj, ministrul Învățămîntului și Culturii a dispus ca școala medie nr. 1 din orașul Aiud să poarte denumirea de Școala medie „Avram Iancu”.

Dacă nu-mal întrebă nimic, nu mai spun nimic. În general evită să recurgă la o argumentare extinsă și bogată. Datorită acestui fapt ideile, deși juste, apar sărăcăcioase și trunchiate. Este o dificultate care provine din deprinderea de a aștepta întotdeauna sprînjul ce se află în întrebarea profesorului. Această listă, manifestată la tineri care vor păși peste puțin timp bîncile școlilor, trebuie să stea mereu în atenția profesorilor de literatură.

După ce m-am despărțit de elevii am stat de vorbă cu tovarăsa Georgeta Ananasiu, profesoara lor. Mi-a povestit cum lucrează. Metodele ei sînt cele obișnuite: verificarea existenței a caetelor de lectură, înscrisura pe tablă a ideilor principale, foarte multă atenție la prezentarea vieții și activității autorului (deoarece simpatia pentru un scriitor nu trebuie obținută din primul moment), folosirea a aceste lecții a elementelor care se pot găsi mai apoi în opera sa etc.

Informațiile ei nu mă mulțumesc. Trebuie să mai fie ceva. Într-adevăr, este. În școală există un cerc de literatură cu o activitate intensă — „Societatea literară”, cum spun, cam pretențios, elevii. „Societatea” cuprinde peste o sută de membri care organizează întîlniri cu scriitorii, în cu regularitate recenzii referate pe teme mai largi sau vizînd un aspect din opera unui autor, ședințe pentru încercări de creație etc. Elevii au în felul acesta o legătură foarte vie cu problemele literare. De aci și interesul lor pentru literatură, și pregătirea lor.

O. B.

ȘTIRI

Activitatea cadrelor didactice la sate

Mobilizați de importanțele documente ale Consiliului de țară a țărănilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii, învățătorii și profesorii din raionul Zeletin și-au intensificat munca de propagandă în rîndurile țărănilor muncitori. Ca cercurile agro-hortice organizate în cadrul cîmînului cultural din comunele Dănaia, Benești, Răchitoasa învățătorii Vasile Luchian, Constantin Popa, Gheorghe Boldea și alții au lînat expuner pe teme ca „Pregătirea și folosirea îngrășămintelor naturale și minerale”, „Gospodăriile colective asigură o viață fericită membrilor lor” și altele.

Expunerile fînte de cadrele didactice la cîminele culturale au ajutat pe țărani să-și îmbogățescă cunoștințele agro-hortice, să înțeleagă mai bine avantajele muncii în comun.

CONSTANTIN PREDESCU
Zeletin

Cadrele didactice din comuna Sîmniclăuș, raionul Tîrnăveni, desfășoară o vie activitate culturală în colțul rogu al gospodăriei agricole colective din localitate. Aici activează o echipă de dansuri populare românești și maghiare, o echipă de teatru și un ansamblu coral, care dau în mod regulat spectacole mult gustate de sîteni, cu un repertoriu ales cu grijă.

ȘTEFAN COVRIG
Sîmniclăuș

Antrenînd pe țărani muncitori care au copii în școală, învățătorii și profesorii din comuna Uriași, regiunea Ploiești, au reușit să amenajeze o seră cu încălzire centrală, pe o suprafață arabilă de 40 m.p. Experiențele efectuate aici în cadrul lucrărilor practice de științe naturale sînt populare în sat și constituie un bun mijloc de ilustrare a rezultatelor obținute prin aplicarea metodelor științifice în cultura plantelor.

ION BĂDILA
Uriași

Pentru înfrumusețarea orașului

Elevii și pionierii din școlile raionului 23 August din București au muncit voluntar la curățirea și îngrijirea parcurilor. Astfel, elevii de la școala medie nr. 33 și școala elementară nr. 46 au lucrat în parcul din fața Gării de Est, iar elevii de la școala medie nr. 15 și școala elementară nr. 50 au lucrat în parcul din Piața Obor. Parcurile lucrate de elevi au un aspect îngrijit și primitor.

GL. STATNIC
București

Noi ateliere școlare

La școala de 7 ani Buiștea, comuna Dărmănești, raionul Moinești, s-au inaugurat recent două ateliere școlare — unul de tipărire, iar altul de lăcătușerie — amenajate cu sprijinul conducerii rafinării nr. 8 din Dărmănești și al comitetului de părinti.

În aceste ateliere elevii claselor V-VII execută sub îndrumarea profesorilor lucrări practice ca: țîatul metalelor cu dalta, cleștele, foarțeca și bonfaiorul. Ipirea tabel, ajustarea pieselor prin pliere etc. Într-un timp relativ scurt școlarii au căpătat îndemnarea de a lucra piese simple de uz casnic, conform programelor de lucrări practice.

Prof. VALENTIN FURDU

ORIENTĂRI ÎN PREDAREA CITIRII

Din observațiile pe care le-am făcut cu prilejul diverselor asistențe la lecțiile de citire ale claselor inițiale, din discuțiile purtate cu cadrele didactice care lucrează la unele cîntece în mod greșit, treapta post-abcădară ca o etapă foarte scurtă ce succede învățării sunetelor și literelor din abcădar și are funcția de a face trecerea de la abcădar la manualul de citire propriu-zis. Ca urmare, predarea citirii pe baza manualului de limba română se face adeseori fără a se ține seama de particularitățile citirii elevilor pe care o prezintă.

Treapta post-abcădară durează însă pînă la sfîrșitul anului școlar, în care timp se realizează trecerea de la citirea pe silabe la citirea cuvintelor întregi. Spre deosebire de citirea din perioada abcădară, acum copiii nu mai cerocesc fiecare literă în parte și nu mai au ca preocupare esențială unirea sunetelor în silabe la vederea literelor cunoscute. Silaba apare acum ca o formă obișnuită, ca o grupare întreagă de litere, iar preocuparea esențială este de a uni silabele în cuvinte.

O altă particularitate a cititului pe treapta post-abcădară constă în sesizarea sensului cuvintelor înainte de a fi citite în întregime. Această sesizare apare de obicei în timpul cititului celei de a doua jumătăți a cuvîntului. Prima și cea mai mare parte a cuvîntului, ca regulă, se citește pe silabe. Citirea pe baza sesizării sensului cuvintelor face ca elevii să se folosească în procesul citirii de repetarea de multe ori a cuvintelor, prin aceasta verificînd sesizarea faptului.

Pe treapta post-abcădară se observă un nou raport între perceperea vizuală a copiilor și procesele micșării vorbirii. Pe cîtă vreme pe treapta abcădară controlul vizual constituia o necesitate absolută, acum perceperea vizuală are și o funcție de recunoaștere preabilă a structurilor grafice următoare. Nu mai în citirea unor cuvinte monosilabice sau bisilabice bine cunoscute se observă o „coincidență totală” între ochi și voce.

Pe treapta post-abcădară cititul copiilor se apropie mult de cititul lectorilor experimentați. Dar cum s-a arătat mai înainte, timpul lor de citire este încă limitat față de cel al adulților. Copiii, pe această treaptă, citec ca formații optice întregite numai cuvinte scurte: pronume, conjuncții, propoziții etc.

Citirea corectă a cuvintelor este condiționată însă nu numai de lungimea acestora, ci și de structura lor fonetică. Astfel, succedarea regulată a consoanelor și vocalelor în cuvintele lungi face ca acestea să fie accesibile citirii și înțelegerii sensului lor. Și, dimpotrivă, cuvintele cu aglomerări de consoane prezintă serioase dificultăți. Citirea corectă este condiționată și de lungimea propozițiilor și frazelor, de construcția și forma lor. Astfel, propozițiile simple și dezvoltate, ale căror cuvinte se leagă ușor ca sens între ele și cu cele citite înainte, se citesc de către copii cu mai multă ușurință. De asemenea propozițiile și frazele care au un caracter narativ, frazele care conțin propoziții subordonate se citesc mai greu.

Cunoscînd în prealabil sensul bucheții de citire pe baza de povestire a învățătorului, prin înțelegerea faptului cădă acestă cuprind conținutul de idei al bucheții, precum și prin

citirea-model, copiii pot citi cu ușurință texte care prezintă greutăți gradate, alt în ceea ce privește sensul cit și structura fonetică a cuvintelor. În treapta realizării citirii o condiție deosebită o prezintă rapiditatea citirii. Rapiditatea citirii este legată între altele de mișcarea ochilor cititorului pe text. Cu cît se mai mult pauze, fixări și regresii, cu atît rapiditatea citirii este mai mică. Iuteala cititului depinde de greutatea conținutului textului, cit și de forma sa. Nu numai fiecare cuvînt, fiecare cit și fiecare rînd din text, fiecare propoziție se caracterizează prin ritmul lor de citire. Cuvintele al căror sens nu este clar copiilor sînt repetate cîteodată de 2-3 și chiar mai multe ori. Nu rareori copiii repetă și cuvinte pe care le citește ușor și dintr-o dată, cînd lingă acestea se găsesc cuvinte cu structură fonetică grea sau necunoscute. Explicata constă în aceea că ei urmăresc să înțeleagă sensul grupelor de cuvinte în mod legal, pentru a descifra sensul propoziției, frazei.

Caracteristic pentru citirea copiilor pe treapta post-abcădară este faptul că nici cititul corect nici înțelegerea celor citite nu au corelații pozitive cu rapiditatea citirii. Intre corectitudinea citirii pe de o parte și rapiditatea ei pe de alta există o reciprocitate negativă. Cu cît copiii cit mai multă atenție citirii corecte și înțelegerii sensului celor citite, cu atît rapiditatea citirii este mai mică. Greșesc profund cadrele didactice care grăbesc ritmul citirii dincolo de posibilitățile reale pe care le asigură procesul citirii în funcție de particularitățile caracteristice ale citirii pe această treaptă.

Indiciul de bază în însușirea de către copii a citirii în structura citirii corecte. Fără o citire corectă

nu se poate realiza nici o altă calitate ca: expresivitatea, caracterul consistent etc. Cercetările științifice, practica școlară ne arată că pe treapta post-abcădară cele mai frecvente greșeli de citire din acest punct de vedere sînt: înlocuirii, omiterii sau adăugării de cuvinte, silabe sau litere, accentuări greșite, denaturări, inversări de litere sau silabe. Acestea li se adaugă repetările de cuvinte, greșeli care după natură lor psihologică diferă de celelalte. Cele mai frecvente greșeli se observă a fi repetările și înlocuirile. Pentru a le putea preveni și lichida, e necesar să fie cunoscute în primul rînd cauzele care le generează. Greșelile de repetare au cauze variate, ca: a) Neputința copilului de a uni într-o imagine sonoră silabele citite. Pentru prevenirea unor astfel de greșeli sînt necesare explicații prealabile detaliate cu privire la pronunțarea cuvintelor și eventual compunerea lui din literele alfabetului decupat. b) Neputința copilului de a lega cuvintele de sensul celor citite mai înainte. Prevenirea acestor greșeli se realizează prin citirea model a învățătorului.

Dintre greșelile de înlocuire de cuvinte, silabe etc. marea majoritate au la bază o sesizare sensorială greșită. Orientîndu-se după sensul celor citite, copilul sesizează despre ceea ce se va vorbi mai departe și înlocuiește cuvîntul ce urmează cu un cuvînt propriu, fără ca totuși să schimbe sensul respectiv. Înlocuirea se mai produce și datorită tendinței copiilor de a simplifica un cuvînt necunoscut sau greu de pronunțat. În asemenea cazuri, un cuvînt neînțeles este înlocuit cu altul mai mult sau mai puțin înțeles sau chiar neînțeles, dar care se pronunță mai

CONSOLIDAREA CUNOȘTINȚELOR LA MATEMATICĂ

În timpul unei școli poate să se rezolve numeroase și variate probleme, dar și să se acorde o atenție deosebită alegerii problemelor, explicării procedurilor de rezolvare a lor. Este necesar ca atunci când alegem problemele să avem în vedere nu numai tipurile mai importante care trebuie analizate, ci și unele cunoștințe studiate anterior, care pot fi acum consolidate. Acum putem reveni asupra înțelegerii unor expresii pe care elevii le-au întâlnit la rezolvarea problemelor de aritmetică, cum sînt, de pildă, „de un număr de ori mai mare sau mai mic” și „cu un număr mai mare sau mai mic”, unde se fac destule confuzii, putem reveni asupra unor chestiuni în legătură cu fracțiile ordinare. Probleme de la 1090, 1151 și altele, de pildă, ne dau o prilej de a insista mai mult asupra modului cum se află o fracție dintr-un număr și cum se află un număr cînd se cunoaște o fracție din el, cum se determină raportul procentual a două numere. Culegerea de probleme de algebră pentru clasa a VII-a cuprinde numeroase și variate probleme în legătură cu acestea.

La lecțiile de aplicații, în limitele timpului disponibil (sau eventual în cadrul cerințelor de matematică), este deosebit de interesant și de util pentru elevi să se stabilească acum și o legătură între rezolvarea pe cale aritmetică și rezolvarea pe cale algebrică a aceluși probleme. În manualul de aritmetică pentru clasa a V-a sînt expuse foarte bine diferite metode de rezolvare a problemelor de aritmetică (metoda figurativă, metoda aducerii la același termen de comparație etc.). Elevii care sînt în clasa a VII-a nu au avut la dispoziție un asemenea manual și de aceea, în general, nu cunosc aceste metode. Există acum prilejul de a li se face cunoscută și și lor unele metode, rezolvîndu-se în acest scop pe cale algebrică câteva probleme — propuse chiar în manualul de clasa a V-a — iar apoi întîndu-se și metoda respectivă folosită în aritmetică. Unele din aceste probleme, ale căror date sînt

este necesar nu numai să se rezolve numeroase și variate probleme, dar și să se acorde o atenție deosebită alegerii problemelor, explicării procedurilor de rezolvare a lor. Este necesar ca atunci când alegem problemele să avem în vedere nu numai tipurile mai importante care trebuie analizate, ci și unele cunoștințe studiate anterior, care pot fi acum consolidate. Acum putem reveni asupra înțelegerii unor expresii pe care elevii le-au întâlnit la rezolvarea problemelor de aritmetică, cum sînt, de pildă, „de un număr de ori mai mare sau mai mic” și „cu un număr mai mare sau mai mic”, unde se fac destule confuzii, putem reveni asupra unor chestiuni în legătură cu fracțiile ordinare. Probleme de la 1090, 1151 și altele, de pildă, ne dau o prilej de a insista mai mult asupra modului cum se află o fracție dintr-un număr și cum se află un număr cînd se cunoaște o fracție din el, cum se determină raportul procentual a două numere. Culegerea de probleme de algebră pentru clasa a VII-a cuprinde numeroase și variate probleme în legătură cu acestea.

La lecțiile de aplicații, în limitele timpului disponibil (sau eventual în cadrul cerințelor de matematică), este deosebit de interesant și de util pentru elevi să se stabilească acum și o legătură între rezolvarea pe cale aritmetică și rezolvarea pe cale algebrică a aceluși probleme. În manualul de aritmetică pentru clasa a V-a sînt expuse foarte bine diferite metode de rezolvare a problemelor de aritmetică (metoda figurativă, metoda aducerii la același termen de comparație etc.). Elevii care sînt în clasa a VII-a nu au avut la dispoziție un asemenea manual și de aceea, în general, nu cunosc aceste metode. Există acum prilejul de a li se face cunoscută și și lor unele metode, rezolvîndu-se în acest scop pe cale algebrică câteva probleme — propuse chiar în manualul de clasa a V-a — iar apoi întîndu-se și metoda respectivă folosită în aritmetică. Unele din aceste probleme, ale căror date sînt

este necesar nu numai să se rezolve numeroase și variate probleme, dar și să se acorde o atenție deosebită alegerii problemelor, explicării procedurilor de rezolvare a lor. Este necesar ca atunci când alegem problemele să avem în vedere nu numai tipurile mai importante care trebuie analizate, ci și unele cunoștințe studiate anterior, care pot fi acum consolidate. Acum putem reveni asupra înțelegerii unor expresii pe care elevii le-au întâlnit la rezolvarea problemelor de aritmetică, cum sînt, de pildă, „de un număr de ori mai mare sau mai mic” și „cu un număr mai mare sau mai mic”, unde se fac destule confuzii, putem reveni asupra unor chestiuni în legătură cu fracțiile ordinare. Probleme de la 1090, 1151 și altele, de pildă, ne dau o prilej de a insista mai mult asupra modului cum se află o fracție dintr-un număr și cum se află un număr cînd se cunoaște o fracție din el, cum se determină raportul procentual a două numere. Culegerea de probleme de algebră pentru clasa a VII-a cuprinde numeroase și variate probleme în legătură cu acestea.

La lecțiile de aplicații, în limitele timpului disponibil (sau eventual în cadrul cerințelor de matematică), este deosebit de interesant și de util pentru elevi să se stabilească acum și o legătură între rezolvarea pe cale aritmetică și rezolvarea pe cale algebrică a aceluși probleme. În manualul de aritmetică pentru clasa a V-a sînt expuse foarte bine diferite metode de rezolvare a problemelor de aritmetică (metoda figurativă, metoda aducerii la același termen de comparație etc.). Elevii care sînt în clasa a VII-a nu au avut la dispoziție un asemenea manual și de aceea, în general, nu cunosc aceste metode. Există acum prilejul de a li se face cunoscută și și lor unele metode, rezolvîndu-se în acest scop pe cale algebrică câteva probleme — propuse chiar în manualul de clasa a V-a — iar apoi întîndu-se și metoda respectivă folosită în aritmetică. Unele din aceste probleme, ale căror date sînt

Prof. M. SCHEIN
București

A CREȘCUT MARE GRIUL DE TOAMNA sîmînat pe parcela experimentală a școlii de 7 ani din Tîu.

PE TREAPTA POST-ABECEDARĂ

Ușor. Unele greșeli de înlocuire provin din tendința copiilor de a „alu-neca” spre limba vorbită, mult mai accesibilă lor, sau datorită faptului că ei înlocuiesc în general cuvintele cu stilul lor propriu. În general, greșelile de înlocuire trebuesc corectate după ce copilul a citit propoziția sau fraza în întregime. El poate, pe parcurs sau la finele citirii, să sesizeze singur greșala făcută.

Cînd lucrul acesta nu se întîmplă și se poate cere copilului să re- citească selectiv anumite cuvinte pe care le-a omis, să le compună din litere, sau folosind și alte procedee, care să-l determine să urmărească cu toată atenția ordinea, succesiunea cuvintelor din propoziție, să le transforme corect în structuri grafice cu sens. Un rol important îl are și sesizarea de către ceilalți colegi a greșelilor pe care le face copilul, prin ridicarea de mîini în timpul și după realizarea citirii de către acesta. Prevenit astfel, copilul se străduiește să realizeze o citire corectă.

Baza psihologică a greșelilor de omitere sau adăugiri de cuvinte, silabe etc. o constituie tot sesizarea greșită a cuvintelor întreg sau a anumitor silabe. Numărul acestor greșeli este însă redus, datorită faptului că e evitat, înlocuind formatul cîmpul de citire egal cu cel al cuvintelor pe care-l citește (alături din două sau mai multe silabe), sînt obligați să urmărească în mod atent structura grafică și silabică a cuvintelor.

Greșelile de accentuare, după natura lor psihologică, nu sînt greșeli de citit, ci greșeli care de obicei (în de limba vorbită a copilului, ele explicîndu-se deci prin deosebirea dintre limba copilului și limba literară folosită în manual. Altfel, cauza acestor greșeli constă în aceea că copilul nu poate face legătura de sens

dintre cuvîntul citit și celelalte cuvinte.

Ca măsuri pedagogice se impun: dezvoltarea vorbirii copiilor, muncă susținută pentru îmbogățirea vocabularului, pentru însușirea limbii literare nu numai în procesul citirii, ci și prin povestiri, întinzi de ilustrații, explicarea prealabilă a conținutului de idei al textului.

Greșelile de denaturare constau în înlocuirea cuvintelor din text cu unele greșite sau în lipsa de orice sens. Aceasta se întîmplă deosebi în citirea cuvintelor neînțelese de elevi, neexplicate în prealabil.

Scopul principal al citirii de către copii este înțelegerea celor citite. Pentru ea ei sînt înțelega cele citite, trebuie să citească corect, curent, să-și fi însușit tehnica cititului.

Între tehnica citirii și înțelegerea celor citite există o strînsă legătură. Cu cit copiii vor putea citi mai bine propozițiile, textele, cu atît le vor putea pătrunde mai bine sensul lor, vor fi mai bine înțeleși. Dar, așa cum s-a arătat, pe treapta post-abecedară copiii fac încă serioase greșeli de citire. În prevenirea și lichidarea greșelilor un rol deosebit de important îl au și indicațiile învățătorului date în prealabil elevilor: „Sîlește-te să citești corect”, „să înțelegi ceea ce citești” etc. Asemenea indicații s-au dovedit a fi prețioase, ele micșorînd în bună măsură toate categoriile de greșeli de citire cu excepția repetărilor. Sîindu-se să citească fără greșeli, copiii manifestă o mai mare atenție pentru perceperea textului, se sîlește să verifice ceea ce au citit, crește înțelegerea sensului celor citite, li se dezvoltă citirea conștientă. Arafînd aspectul pozitiv al indicațiilor verbale în procesul citirii, menționăm și faptul că

excesul are o influență negativă asupra rapidității citirii.

Particularitățile citirii pe treapta post-abecedară — enunțate sumar mai sus — își pun, cum e firesc, amprenta și asupra structurii metodelor a lecțiilor de citire. În practica școlară se observă adeseori preocuparea de a se folosi în predarea bucașilor de citire, alți a celor cu conținut literar și și practice științifice, aceleași etape, verigi ale citirii explicative, între care se numără studierea bucașilor pe fragmente, alcătuirea planului, povestirea bucașilor în întregime de către elevi etc. Folosirea aceluși structurii a lecției și pe treapta post-abecedară — cu excepția că planul bucașilor se face de obicei oral fără să se țină seama de particularitățile citirii copiilor din această perioadă — constituie o profundă eroare.

Veriga care se dovedește a fi mai puțin în atenția cadrelor didactice este cea a pregătirii citirii. De obicei, ea se reduce la introducerea elevilor în conținutul bucașii ce urmează a fi citită și la explicarea sensului unor cuvinte necunoscute, adică la fel ca în clasele mari. Neținîndu-se seama de faptul că elevii nu pot cuprinde în cîmpul vizual structuri grafice mari — și al căror număr este predominant în textele manualelor de citire — copiii realizează o citire pronunțat silabică, ceea ce, evident, are o influență negativă asupra formării deprinderii expresivității citirii, a unui raport just între citirea corectă, curentă, conștientă și expresivă.

Cum poate fi evitată această situație? O preocupare didactică de seamă trebuie să fie aceea de a se stabili volumul de cuvinte, expresii etc. prezintă dificultăți de pronunțare sau sînt cu totul noi în ceea ce

Consfătuire în problemele învățămîntului

Comitetul raional P.M.R. 23 August din Capitală a organizat o consfătuire cu secretarii organizațiilor de bază din școli, cu directorii școlilor și președinții comitetelor de instituție precum și cu reprezentanții al secției raionale de învățămînt. La consfătuire s-au analizat unele aspecte ale învățămîntului din raion după încheierea trimestrului al doilea.

Printre problemele care au răsunat mai mult atenția participanților la consfătuire au fost: îmbunătățirea conținutului muncii de politehnizare, crearea unor condiții mai bune de sprijinire la învățatură a fiilor de muncitori, îmbunătățirea frecvenței la secțiile serale ale școlilor medii.

S-a cerut ca secția de învățămînt a raionului să intensifice controlul la centrele de meditație pentru liii de muncitori, să se ocupe mai stăruitor de pregătirea elevilor din clasa a IV-a și de frecvența la cursurile serale. Cabinetul pedagogic raional a primit sarcina să studieze și să extindă cea mai bună experiență în domeniul învățămîntului politehnic pentru a ajuta școlilor să realizeze o strînsă legătură între predare și practică.

V. ALEXANDRU

La școala profesională „TIMPURI NOI”

Secția de turnătorie a uzinei „Timpuri noi” din Capitală deține de mult timp un loc de frunte în întrecerea socialistă pentru îndeplinirea și depășirea planului de producție. Acest fapt este cunoscut nu numai de lucrătorii acestei uzine ci și de mulți alții din afara uzinei. Puțini sînt însă aceia care cunosc faptul că aproape o treime din numărul total al celor ce lucrează în secția turnătorie sînt ucenici din anii II și III ai școlii profesionale de pe lângă uzină.

Despre acești ucenici, lucrătorii uzinei, inginerii și tehnicienii au numai cuvinte de laudă. Ei au ajuns să lucreze cot la cot cu muncitorii fruntași, datorită colaborării strînsă între profesorii de tehnologia meseriei și inginerii și maștrii secției de turnătorie.

De la începutul anului școlar, conducerea uzinei a desemnat un inginer din secția turnătorie ca responsabil cu problema instruirii practice a ucenicilor, care lucrează într-o strînsă colaborare cu profesorul de tehnologie, începînd chiar de la întocmirea planului calendaristic.

Avînd cunoștință, în permanență, de lecțiile predate ucenicilor la tehnologia meseriei, inginerul responsabil cu instruirea practică are grijă ca aceștia să efectueze în uzină cît mai multe aplicații practice, strîns legate de cunoștințele teoretice predate recent. Cei doi maștrii și muncitorii pe lângă care lucrează ucenicii au și ei în vedere acest fapt. Astfel, se asigură o strînsă corelație între învățămîntul teoretic și cel practic. Este drept că această legătură nu se poate asigura întotdeauna în întregime, date fiind necesitățile de producție ale uzinei. Totuși, prin eforturile comune ale profesorilor și ale inginerilor, tehnicienilor și lucrătorilor secției turnătorie se găsesc forme și mijloace pentru o îmbinare armonioasă a teoriei cu practica.

Asistențele inginerului responsabil cu instruirea practică și ale maștrilor-instructori la lecțiile de tehnologie a meseriei sînt de asemenea de un real ajutor. Datorită prezentei acestora la ore se reușește să se exemplifice mai temeinic în timpul practicii în uzină problemele teoretice care au fost mai greu înțelese de către ucenici. La rîndul lor, profesorii vizitează aproape zilnic ucenicii la locul lor de muncă, trăgînd deosebită concluzii folositoare. Așa, de pildă, profesorul Vasile Gîmcan a fost solicitat de maistrul Tudor Vișan că ucenicii nu cunosc îndeajuns problemele teoretice legate de proprietățile amestecului de formare și folosirea acestuia. Deși se predase lecția aceasta, s-a dovedit că la practică ucenicii nu știu să respecte condițiile tehnologice indicate, fapt care făcea ca piesele turnate de ei să aibă o gramatură mai mare sau mai mică decît cea necesară. Împreună cu inginerul Leonie și maistrul Vișan și Gh. Tudor, profesorul a organizat o lecție suplimentară, urmată de aplicații practice. Ulterior, s-a dovedit că ucenicii și-au însușit temeinic cunoștințele respective.

În secția de turnătorie a uzinei, ucenicii lucrează acum alături de muncitorii vîrstnici la turnarea carterelor de motor, a camerelor de răcire pentru motoare tip Diesel, lucrări deosebit de complexe — după cum subliniază inginerul tehnologic Ilie Leonie.

Băieții aceștia — spune inginerul Leonie — realizează zilnic norme egale cu cele ale muncitorilor calificăți. Și într-adevăr, ucenicii Ilie Nichita, Ion Tuchiș din anul III și Gheorghe Marin, Vasile Dumitru, Costică Scurtu din anul II lucrează cu atîta dragoste și îndemnare, încît sîntem convinși că în scurt timp vor deveni muncitori cu o înaltă calificare.

I. MOSCU

CERCETĂRI PEDAGOGICE

Trecerea elevilor de la clasa a IV-a la a V-a

De fenomenul supraincarării elevilor — problema importantă și actuală — se preocupă intens opiniile publice, presa pedagogică, organele de conducere ale învățămîntului. Analizîndu-se totalitatea cauzelor care pot genera acest fenomen, se studiază modalitățile inativării și evitării lui.

Din complexul de situații care atestă manifestări evidente de supraincarcare, se impun atenției noastre, în mod deosebit, problemele ridicate de fenomenul respectiv în clasa a V-a. Frecvențe rezultate slabe la învățatură, aspecte deficiente privind comportarea unor elevi ai acestei clase — în comparație cu rezultatele bune obținute de aceiași elevi în clasele anterioare — dovedesc că în analiza activității instructiv-educative a clasei a V-a trebuie să se țină seama nu numai de condițiile generale, valabile pentru întregul proces de învățămînt din școala noastră, ci și de unii factori specifici clasei respective. Caracterul specific ține de trecerea la o organizare a muncii școlare, deosebită de cea anterioară, ține de restructurarea în condiții noi a colectivului de elevi, ca și de transformările psihofizice ale copiilor la această vîrstă.

În clasa a V-a, organizarea și conținutul activității instructiv-educative impune elevilor — noi obligații, care cum deosebit de cele cu care au fost deprinși în primii ani de școală. Mai întîi, ei trebuie să-și însușească un volum sporit de cunoștințe, să primească și să deprimească, caracterizate printr-un grad mai mare de adîncire, pe linia specificului obiectului de învățămînt respectiv. De pildă, la limba română se trece în clasa a V-a la studiarea mai sistematică, mai extinsă a noțiunilor gramaticale; se face trecerea de la citirea explicativă la lectura literară.

În clasa a V-a se acordă mai multă importanță activității independente a elevilor, crește volumul și varietatea formelor acestei activități. În plus, un fapt deosebit de semnificativ, trecerea de la un singur învățator la mai mulți profesori, crează pentru elevii necesitatea unei reorganizări a stilului de muncă, o adaptare la condițiile noi.

Uneori procesul de adaptare a elevilor la aceste condiții devine și mai dificil, datorită fenomenului de supraincarcare, legat de conținutul învățămîntului, de organizarea activităților școlare și extrascolare.

În această situație impune cercetarea științifică a problemelor legate de trecerea elevilor din clasa a IV-a în clasa a V-a, în scopul obținerii unor rezultate mai bune în clasa a V-a, clasa cu o importanță sporită în condițiile generalizării învățămîntului de 7 ani.

Institutul de științe pedagogice și-a propus să studieze varietatea de aspecte pe care le ridică această problemă. S-a pornit de la ipoteza că trecerea elevilor de la clasa a IV-a la a V-a trebuie pregătita din clasa a IV-a, printr-un sistem de măsuri care să asigure adaptarea treptată a elevilor la cerințele specifice clasei următoare și continuată în clasa a V-a prin stabilirea unui sistem unic de cerințe privind întreaga activitate instructiv-educativă.

Studierea problemei a început în anul școlar 1956-1957, prin armarirea unei clase a IV-a de la Școala medie mixtă nr. 10 din București, la care s-a introdus experiența la o mai bună organizare și desfășurare a procesului de învățămînt.

Metodica de cercetare a fost variată, folosindu-se: observarea lecțiilor și a altor activități, studiul documentelor școlare (planuri calendaristice și de lecții, cataloage, caiete și lucrări ale elevilor, caracterizări făcute de elevii de învățatori și diriginți, fișe medicale), convorbiri individuale și colective (cu cadre didactice, conducători ai organizațiilor de pionieri, medical școlar, părinți și elevi), anchete și experimente pedagogice.

În mod experimental, s-au introdus în școala unele măsuri, dintre care mai importante au fost: modificări în metoda lecțiilor ținute de învățatori (privind verificarea și aprecierea cunoștințelor elevilor, extinderea activității independente a elevilor etc.), organizarea unor asistențe și predare a citirii la clasa a IV-a de către profesorii care vor lucra în anul următor cu clasa respectivă, colaborarea viitoare diriginți cu învățatoarea încă din trimestrul al III-lea al clasei a IV-a.

În anul școlar 1957-1958 s-a continuat activitatea de cercetare, fiind urmărită în clasa a V-a aceeași serie

de elevi. Coordonaarea activității colective didactice al clasei a V-a s-a realizat prin măsuri referitoare la stabilirea unor cerințe unice față de elevi, în clasa și în afara clasei, la colaborarea strînsă a profesorilor clasei cu diriginții, în vederea cunoașterii particularităților individuale ale elevilor și a formării colectivului de elevi și a formării colectivului de elevi și a reglementarea volumului activității independente a elevilor, la verificarea, aprecierea și notarea cunoștințelor acestora, la tratarea individuală a unor elevi care aveau atitudini refractare față de exigențele școlii.

Rezultatele obținute la sfîrșitul trimestrului I al anului școlar în curs, confirmă justetea măsurilor inițiate, deoarece elevii au reușit, mai bine decît cei din alte clase, să se integreze în activitatea instructiv-educativă a clasei a V-a.

În continuare, urmează să se adîncească și să se extindă obiectivele cercetării, astfel încît să se obțină un tablou cît mai complet al condițiilor și măsurilor care influențează și favorizează procesul trecerii elevilor din clasa a IV-a în clasa a V-a.

Pentru a se da un caracter mai cuprinzător și mai fundamentat conchiziilor finale, vor fi cuprinse în sfera cercetării și colective de elevi din școlii situate în cartiere muncitorești și în mediul sătesc.

Urmasîndu-se activitatea unor serii de elevi în clasa a IV-a și apoi în clasa a V-a din aceste școli, vor fi înlesnitate diferențierii și precizarea valorii anumitor factori în procesul de trecere la care ne referim. Se va putea constata influența exercitată asupra acestui proces de unele condiții specifice în care se desfășoară învățămîntul în școlile respective (profesori care predau în clasa a V-a mai multe discipline, învățatori care lucrează simultan cu două sau mai multe clase etc.).

Totodată, se vor cerceta în mod deosebit și rezultatele obținute în urma aplicării în școlii a măsurilor împotriva supraincarării elevilor.

Actualitatea și importanța studiului problemei trecerii elevilor din clasa a IV-a în clasa a V-a sînt deosebite și de faptul că unele secții de învățămînt și conduceri de școli au început să manifeste oarecare preocupări în această direcție. Cercetarea acestei probleme în diferite regiuni ale țării va contribui, desigur, la confirmarea valabilității ipotezei de lucru și a măsurilor preconizate în legătură cu problema amintită.

LUMINIȚA GHIVIRIGA
și C. MARINESCU
cercetători principali
la Institutul de științe pedagogice

EMISIUNI LOCALE de RADIO pentru părinți

În scopul întăririi colaborării cu familia cîți și pentru a da o mai largă răspîndire propagandei pedagogice în rîndul părinților, cadrele didactice de la școala de 7 ani din Orlat, raionul Sibiu, au organizat în cadrul stației de radio-fiecare din comună emisiunea „De vorbă cu părinții”. Această emisiune are loc din două în două săptămîni. Conținutul sînt susținute în special de diriginți și învățatori, lași și alții cititorii conferințelor: Școala de ieri și școala de azi; „Familia și școala — factori de răspundere în educația copilului”; „Regimul zilnic de muncă al elevilor” etc.

Elecțiile unor astfel de conferințe nu sînt întîziate să se arate. Părinții au început să participe într-un număr tot mai mare la ședințele organizate de școală. Ba mai mult, s-a schimbat și mentalitatea unor părinți, în mîntala căroră mai rădău prejudecăți cu privire la mijloacele de educare și instruire a copiilor.

Emisiunea „De vorbă cu părinții” a constituit un stimul în muncă și pentru elevii. Popularizarea elevilor cu rezultate bune la învățatură, cu o comportare frumoasă a determinat o schimbare în atitudinea față de învățatură și în ceea ce privește conduita multor elevi.

NICOLAE MANTA
comuna Orlat
raionul Sibiu

COMENTARI

Profesorul suveran

În ziua premergătoare încheierii trimestrului II, dirigințele clasei a V-a „B” de la școala din comuna Șteiana, raionul Amara, a constat cu surpriză că la educația fizică majoritatea elevilor au medii de 5”. Surpriza dirigințului de la clasa a VII-a fu și mai mare: aproape toate notele la educația fizică fu-eră scăzute pe trimestrul II cu ete două puncte față de trimestrul I, astfel încît un elev, primind nota „4”, rămînea corigent.

Diriginții erau nelămurii. Ce se întîmplase? Se anchilozaseră într-un timp atât de scurt elevii? Mișcările lor la gimnastică deveniseră acum mai greoaie? Nu mai erau în stare să alerge sau de metri ca mai înainte? Dacă așa stăteau lucrurile, înseamnă că situația era îngrijorătoare și trebuia consultat de urgență medicul școlii.

N-a fost însă nevoie de medic. Diagnosticul „maladii” de care sufereau elevii a fost pus de însuși profesorul de educație fizică, tovarășul Dumitru Tănase: „Indisciplina”.

Cei doi diriginți se priviră mirați. Ei știu că orice boală însoțită de febră provoacă ridicarea mercurului din termometru. Nu știu însă cî și „maladie” cum este indisciplina poate provoca scăderea notelor la obiectele de studiu. Descoperirea părindu-li-se interesantă (ca să nu spunem bizară) propuseră ca profesorul de educație fizică să facă o comunicare pe această temă în consiliul pedagogic.

În consiliu, expunerea profesorului dură foarte puțin: „Elevii au fost indisciplinai în oră! Trebuia să le dau o lecție”. Mai multă amplasare că o lecție întrebările însoțite de discuții. Sub ploaia de săgeți a criticii, profesorul Dumitru Tănase ridică acu-

„Sînt suveran pe obiectul meu! N-aveți dreptul să mă amestecați în viața mea!”

Căzută profesorului de educație fizică, după cite știm, nu este unică. Mai sînt încă profesori — cea drept, puțini — care folosesc nota la obiectul lor de studiu drept mijloc de pedepsă pentru indisciplina, care consideră obiectul la care predau un teritoriu asupra căruia ei sînt stăpîni absoluți și inviolabili.

Asemenea profesori uita probabil că „profesorul suveran” e un anacronism astăzi. Ei uită că notele la obiectele de studiu trebuie să reflecte cît mai fidel posibil nivelul cunoștințelor și deprinderilor elevilor, că pentru aprecierea conduitei acestora există nota la purtare. Asemenea profesori uită mai ales că pedagogul care încearcă să asigure disciplina în oră prin scăderea notelor la materia pe care o predă își pierde autoritatea față de elevi în loc să și-o întărească.

I. A.

A 17-a Sesiune a Comitetului executiv al F. S. M.

Importante documente în lupta pentru pace

Federatia Sindicală Mondială, care cuprinde peste 92.000.000 de membri, reprezintă un factor de o uriasă importanță în frontul internațional al luptei pentru pace. Chemările ei pentru pace, având un mare ecou în rândurile tuturor oamenilor muncii, exercită o uriasă influență pe arena politică mondială. Documentele adoptate la recenta Sesiune a Comitetului executiv al F.S.M., care a avut loc la Budapesta, reprezintă o nouă și puternică chemare adresată oamenilor muncii din lumea întreagă, o chemare la luptă pentru pace, pentru înfăptuirea năzuințelor de progres ale muncitorilor internaționali.

Ogândind traducerea în viață a Hotărârilor celui de al IV-lea Congres mondial al sindicatelor, documentele sesiunii de la Budapesta arată că în prezent sarcina cea mai însemnată a sindicatelor este unificarea tuturor forțelor în lupta împotriva pregătirilor de război, pentru dezarmare și coexistență pașnică.

Printre documentele adoptate de cea de a 17-a Sesiune a Comitetului executiv al F.S.M. se numără și un APEL ADRESAT OAMENILOR MUNCII ȘI SINDICATELOR DIN ÎNTREAGA LUME, pe care-l reproducem mai jos.

Politica de forță și a cursul înarmărilor termonucleare, desfășurată în interesul monopolurilor, face ca asupra întregii omeniri să planeze groaznică amenințare a unui război atomic.

Enormele bugete militare, care cresc an de an pentru a finanța această politică, au repercutii grave asupra salariilor și nivelului de trai al maselor de oameni ai muncii, iar românilor în masă lovește din nou milioanele de oameni ai muncii.

Fajă de această situație, milioane de bărbați și femei din toate părțile sociale, oameni ai muncii și sindicate de toate convingerile și de diferite afilieri sindicale, cer reglementarea pașnică a divergențelor în cadrul unei conferințe la cel mai înalt nivel. Ei cer ca, urmând exemplul recentelor hotărâri luate de Uniunea Sovietică care a fost salutăta cu entuziasm de către toate popoarele, S.U.A. și Anglia să pună de asemenea capăt experiențelor cu arme atomice și să se interzică folosirea și fabricarea acestor arme. Ei cer încetarea zborurilor avioanelor cu bombe atomice, lichidarea bazelor de rachete, crearea unor zone denucleezate, dezarmare și coexistență pașnică, așa cum o propun neîncetat și concret Uniunea Sovietică, țările socialiste și alte state care într-adevăr iubesc pacea.

Oamenii ai muncii, bărbați și femei, sindicate din toate țările!

În fața pericolului unui război atomic, forțele pașnice nu au fost încă niciodată atât de mari și active ca acum. Ele pot și trebuie să obțină victoria, dacă vor să se unească și să acționeze în comun, pentru a obține ca enormele resurse consacrate înarmărilor să fie eliberate pentru economia pașnică, ca obstacolele

ridicate în calea dezvoltării relațiilor comerciale și culturale între toate țările să fie lichidate, în interesul unei depline colaborări internaționale, pe baza egalității și respectării suveranității naționale.

Tocmai acest fel și-l pune Congresul mondial al popoarelor pentru dezarmare și coexistență pașnică convocat de Consiliul Mondial al Păcii între 16-22 Iulie a.c. Unind toate curentele de opinii care se pronunță pentru dezarmare și relații prietenești între popoare, acest congres va studia condițiile pentru o mai bună și adevărată colaborare internațională, pentru a apropia punctele de vedere și a confirma aspirațiile comune. El va da un nou impuls forțelor pașnice, pentru înfăptuirea eforturilor lor hotărâte.

Federatia Sindicală Mondială, care sprijină toate inițiativa în această direcție, își dă deplina sa aderență la această importantă manifestare în apărarea păcii. Ea cheamă toți oamenii muncii și toate sindicatele, fără deosebire, să fie în primele rânduri ale luptătorilor pentru dezarmare și colaborare internațională și să sprijine inițiativa Consiliului Mondial al Păcii. Ea le recomandă să ia parte activă la pregătirea acestui congres împreună cu comitetele naționale ale partizanilor păcii și să trimită la congres delegații sale reprezentative.

Participarea tuturor forțelor clasei muncitoare la această adunare mondială pentru dezarmare și coexistență pașnică va întări unitatea de acțiune necesară tuturor oamenilor muncii în apărarea păcii, va contribui la unirea nelimitată a tuturor maselor populare, pentru a bara calea războiului și a deschide calea coexistenței pașnice între toate popoarele.

O SICILIANA ȘI... O SERENADA, executate de Cristina Mihăilescu (pian) și Mircea Tîfu (vioară), elevi ai școlii de muzică din Cluj, participanți la festival.

FESTIVALUL REPUBLICAN AL ȘCOLILOR ȘI INSTITUTELOR DE ARTĂ

Tinerii muzicieni

Săptămîna aceasta melomanii Capitalei se bucură de un program foarte bogat: în fiecare seară, pe scene diferite, au loc concerte, spectacole de teatru și operă, recitaluri susținute de cei mai valoroși elevi și studenți ai școlilor elementare și medii de muzică, precum și ai institutelor de artă din provincie și din București. Zeci de talente se înfruntă în fața unui juriu și mai ales a unui public exigent, în cadrul celui de al treilea festival republican al elementelor frunzate din școlile și institutelor de artă.

Ziua bună se cunoaște de dimineață — zice înțelepciunea populară. Așa s-ar putea caracteriza primele trei zile de concurs la care am asistat până acum. Problema clasificării va fi anul acesta mult mai dificilă ca în trecut. Nivelul artistic ridicat, pregătirea profesională temeinică pe care o dovedesc atât cei mari (studenții), cât mai ales elevii școlilor elementare, echilibrul de forțe între concurenți asigură premisele unei pasionante intrereri.

Inițiat acum doi ani (1956) de către Direcția învățămîntului artistic din Ministerul Culturii, festivalul republican al tinerilor talente capătă an de an un caracter mai larg, mai interesant, ridică probleme noi privind dezvoltarea și îndrumarea viitorilor artiști. Asistăm la o înflorire în masă a talentelor, necunoscută vreo dată în trecut. Ne mirăm cu schimb de mișcare, care crește sub ochii noștri.

Festivalul de anul acesta ne permite să apreciem cât de rodnică a fost inițiativa înființării de școli elementare de muzică în mai toate centrele însemnate din țară. Pentru prima dată apar numele școlilor de muzică din Ploiești, Rimnicu-Vilcea ș.a., iar elevii dovedesc pregătire sistematică, promițătoare.

Ne aflăm în plin concurs. De aceea ne ferim — deocamdată — de aprecieri categorice. Subliniem însă, ca aspecte pozitive, îmbogățirea substanțială a repertoriului diversității lui, calitatea superioară și mai ales promovarea plină de curaj a pieselor românești. Niciodată în trecut nu au răsunat atât de multe nume de compozitori români ca acum, și ceea ce rămîne îmbucurător este faptul că lucrările grele de Enescu, Stan Gulestan, Filip Lazăr, Jianu, Iuliu Mureșanu nu i-au speriat pe concurenți. Salutăm de asemenea apariția unui nou colectiv artistic permanent: orchestra de studio a Conservatorului „Ciprian Porumbescu”

din București. Formație înființată de abia de un an, a contribuit în mod substanțial la buna desfășurare a spectacolelor de operă (fragmente din „Faust” de Gounod și „Evghenii Oneghin” de Ciaikovski). Și o ultimă constatare pozitivă: perfectă organizare a festivalului de către Direcția învățămîntului artistic din Ministerul Culturii și Institutelor de Cultură (punctualitate în desfășurarea programelor, distribuție judicioasă a invitațiilor, limitarea în timp a concurenților, tipărirea programelor și afișelor etc.). Cu aceste îmbucurătoare premise, rezultatele bune nu vor întârzi să apară.

Care vor fi premianții? Deocamdată, nume se pot da multe, însă premianții... Orchestra simfonică a Conservatorului, condusă de studentul Hugo Huss și prof. Mircea Basarab, a deschis festivalul cu un reus concert. Menționăm că echilibrul, entuziasmul, căldura interpretării, acordajul orchestrei — toate ne-au satisfăcut mai mult decât formația de profesioniști a „Studio”-ului. Remarcabil s-a prezentat studentul bulgar Șopov Petre, de la clasa maestrului Dimi-

trie Dinicu, în difișul „Poem concepat pentru violoncel și orchestră” în primă audiație de Florin Eftimescu. Din ziua doua de concurs am reținut în special pe micuța violonistă Cornelia Vasile (Tl-misoara) în piesa de Novacek „Perpetuum mobile”, pe violoncelistul Andrei Felsner (București), pe cîntăreața Jeana Pușcașu (București) și pe violonista Ijak Gabriela (Orășul Stalin) excepțională în „Concertul nr. 4 în Re major” de Mozart. Cele două fragmente de operă ne-au dezvăluit talentele studenților Elena Dima-Toroian, Bogdan Muguere, Elena Popovici-Gurijă și Adrian Stor. Regretăm că orchestra nu s-a ridicat la înălțimea valorii reale din lipsa repetițiilor generale.

Festivalul — în clipa cînd încheiem aceste rânduri — se află la jumătatea desfășurării lui. Entuziasmul tinerilor sub care trăim în sălile Dalles, C.C.S. și Athenaei respiră parcă aerul proaspăt al primăverii care, pe lângă învierea naturii, ne aduce și înflorirea altor talente ale poporului nostru.

VIOREL COSMA

Viitorii artiști plastici

Pe o birnie obișnuită de bloc, o mină talentată a tras câteva linii cu creionul. Nu este nimic contrar, finisat. Este însă suficient pentru a da viața desenului, pentru a reda mișcarea. Ana Perjache, autorea desenului „În ajun de Anul Nou” este eleva în clasa a VII-a a școlii medii de arte plastice din București. De la desenul talentat Ana Perjache și pînă la pînzele lui Eftimie Modica — Institutul de arte plastice „N. Grigorescu” — sau Radu Maier — Institutul de arte plastice „Ion Andreescu” — este drumul de la debutul promițător la realizare.

Fără îndoială ca nici un vizitator al expoziției de arte plastice organizată în cadrul celui de al III-lea festival republican al elementelor frunzate din școlile și institutelor de artă nu se aștepta să găsească în sala din strada Dr. Sion nr. 3 lucrări de mare valoare. Stingicile începutului, necunoscuta încă perfectă a tinerilor plastici pe care le ascund în ele culorile, însușirea pînă la imitare a artei profesionale sunt inerente. Dar dincolo de acestea se văd talentul și munca singurinoasă duse în timpul orelor de clasă și în afara lor. Și aceasta este principala.

Expoziția de arte plastice a elevilor și studenților cuprinde aproape două sute de lucrări selectate din școlile și institutelor de artă din țară. Prezentarea anuală a lucrărilor în cadrul unei expoziții de o frumoasă imagine a succeselor învățămîntului nostru artistic. Expoziția de anul acesta reprezintă un succes calitativ față de anii precedenți. Ea este cu atât mai meritorie cu cât cuprinde expozate din ramurile cele mai variate ale artelor plastice și prezintă pentru prima dată lucrări ale elevilor din școlile elementare de arte plastice înființate anul trecut la Sibiu, Rimnicu Vilcea, Tirgoviște, Pitești etc.

Pictura, cea mai bogat reprezentată, cuprinde marea majoritate a expoziției. Peisajul, deși nu este predominant, atrage prin faptul că este mai bine realizat. Greu de enumerat toate lucrările bune. Reținem câteva ale lucrătorilor: „Salcii pe malul lacului” de Ana Salacu, clasa VI-a a școlii elementare de arte plastice și muzică din Pitești, și „Peisaj de iarnă” de Laszlo Soosa, clasa VI-a a școlii elementare de arte plastice și muzică din Tirgoviște.

Un frumos colț din expoziție îl constituie grafica. Cîteva afișe — I. Israel, „Desarmare — pentru pace”, B. Teodorescu, „Depinde de noi!” — se disting prin idee și realizare grafică deosebită.

În ansamblu, sculptura este prezentă cu lucrări bune. Din numeroasele expozate cităm — din nou — lucrările cîtoroșei elevi mai tineri — Gh. Macari, Elena Hariga și Petro Balanica, de la școala medie de arte plastice din București.

Școala medie de arte decorative din Timișoara expune, printre altele, trei vitralii izbitute, iar școlile medii de arte plastice din Cluj și Tg. Mureș prezintă ceramică și țesături remarcabile.

Poate că la reușita expoziției nu a contribuit și o buna organizare. Lipsesc cataloage complete, nu sînt specificate titlurile lucrărilor, pe unele etichete lipsesc numele școlii sau institutului în care învață autorul etc. Dar, trecînd peste aceste lucruri, din expoziție se rețin unele de tineri talentați care astăzi învață în numeroase școli și institut de artă din țară și pe care miine îi vom întîlni în sălile de expoziții alături de cei consacrați. Mulți din ei vor da opere de valoare. Ne promet aceasta prin expoziția de azi.

M. I.

INSEMNAȚI BIBLIOGRAFICE

„50 de ani de la crearea Comisiei generale a sindicatelor din România”

Sub titlul „50 de ani de la crearea Comisiei generale a sindicatelor din România” a apărut în Editura C.C.S. o lucrare deosebit de interesantă și a cărei însemnătate depășește cu mult simpla marcarea a unei aniversări. Volumul cuprinde referate și comunicări științifice privind dezvoltarea mișcării sindicale din țara noastră de la primele asociații muncitorești, care au înflăcărat prin mijlocul veacului trecut, și pînă în zilele noastre. Ele au fost prezentate în cadrul unei sesiuni organizate de Consiliul Central al Sindicatelor și de Institutul de Istorie a partidului de pe lângă C.C. al P.M.R., în septembrie 1956, cu prilejul împlinirii unei jumătăți de veac de la centralizarea organizatorică a mișcării sindicale din țara noastră.

Atenția cititorului acestei lucrări se îndreaptă în primul rînd către referatul „Sindicatul din R.P.R. în lupta pentru construirea socialismului” prezentat la sesiune de tovarășul Gheorghe Apostol, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., președintele Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R. Pentru activul sindical și pentru toți cei care studiază istoria luptelor revoluționare ale proletariatului din țara noastră, aceste teze sînt puncte de orientare

de mare ajutor atât în activitatea teoretică cit și în cea practică. Textele dezbaterilor care au avut loc în cadrul sesiunii în jurul temei cuprinse în acest referat au fost incluse în volum. La sesiune au fost discutate numeroase probleme pe care se ridică întregul proces al mișcării muncitorești. Cîteva dintre acestea sînt: rolul și activitatea muncitorească, caracterul și structura asociațiilor profesionale muncitorești din România în ultimul deceniu al veacului al XIX-lea, evoluția formelor de organizare profesională a proletariatului transilvănean și etapele acestei evoluții, locul și importanța conducerii sindicale din 1906 în istoria mișcării muncitorești din țara noastră, avîntul mișcării noastre muncitorești după Revoluția Socialistă din Octombrie, Congresul sindical de la Sibiu (1922), Congresul sindical de la Brașov al C.C. al P.C.U.S., reorganizarea mișcării sindicale după 23 August 1944, participarea sindicatelor la lupta pentru cucerirea puterii politice de

către clase muncitoare și contribuția sindicatelor în prezenta în diverse sectoare ale construcției socialiste. Se impune cititorului, ca un membru al întregii clase muncitorești, să citească cu atenție lucrările în cadrul sesiunii amintite, fapt care, pe lângă de cunoașterea adevăratei istorii a mișcării muncitorești, va avea în evidență aspectele specifice ale evoluției muncitorești din țara noastră, aspecte care constituie bazele teoretice necesare pentru înțelegerea și îndrumarea mișcării muncitorești internaționale. Concluziile la problemele tratate în lucrările de față sînt de mare interes pentru activitatea muncitorească din țara noastră. C. DURA

Analele romino-sovietice

Seria pedagogică nr. 1/1958
N. A. MENČINKAIA — Psihologia copilului și învățarea.
A. E. LUPINA — Analizatorul muncii și problema organizării muncii.
E. V. GURJANOV și A. OSA. MIA. V. V. GERBEVA — Școala în comun și sarcina pedagogică.
D. V. MENČERJKAIA — Educația copilului în cadrul școlii.
SEN ALEXANDRU — Despre caracteristicile școlii în învățămîntul sovietic.
K. I. SALIMOVA, N. E. TELTIN — Instruirea prin muncă în școala primară din Anglia.

Scenă din piesa „Sînzișana și Pepelea” prezentată de pionierii școlii de 7 ani nr. 5 din Reșița, clasaj pe primul loc la festivalul cultural-artistice al pionierilor din regiunea Timișoara.

Din toată lumea

PENTRU POPULARIZAREA ȘTIINȚEI

Editura de literatură pentru copii „Detgiz” din Moscova publică numeroase cărți de popularizare a științei în care autorii lor vorbesc copios despre problemele științifice și problemele importante ale științei și tehnicii.

Literatura de popularizare a științei editată de „Detgiz” este foarte variată și accesibilă celor mai diferiți straturi de interes. Cărțile destinate copiilor în vîrstă de 8-10 ani vorbesc despre lucrurile înconjurătoare. Pentru elevii claselor superioare care studiază bazele fizicii și chimiei, apar o serie de cărți în care sînt ogîndite cele mai interesante probleme ale științei moderne, de curînd au apărut cărțile: „Ce este un semiconductor?”, „Mașini care gîndesc” (despre bazele kiberneticii), „Aviația noastră reactivă”, „Pubescența metalurgică” etc. O serie de edituri interesante sînt destinate amatorilor de geografie.

Dintre colaboratorii editurii fac parte academicienii Vladimir Obruciev, Alekzandr Fersman, savanți cu renume mondial ca, de pildă, fizicianul Lev Landau, geograful Dmitri Scerbakov, biologul Vitilii Biazin și mulți alții.

UN FILM DESPRE ÎNVĂȚĂTORI

Recent în R. Cehoslovacă s-a bucurat de un mare succes filmul „Școala părinților”, realizat de Tl. nărul reșizor Ladislav Hejzic. Eroul principal al filmului este învățătorul Peikan, detașat pentru un timp într-un mic orășel de provincie, scara unei școli care, pe de altă parte, Peikan se bucură oficial de o reputație frumoasă. Cea mai mare parte dintre elevii au calificarea excepțională. Noul învățător constată însă, chiar din prima clipă, că realitatea este cu totul altfel în clasă, înclătă în parabolă de neîncredere. Copiii sînt obișnuiți să primească ceea mai bune note fără nici o ostensie. De acord cu părinții, înclătă în parabolă de neîncredere. Copiii sînt obișnuiți să primească ceea mai bune note fără nici o ostensie. De acord cu părinții, înclătă în parabolă de neîncredere. Copiii sînt obișnuiți să primească ceea mai bune note fără nici o ostensie.

De remarcat este însă evoluția atitudinii copilului față de învățătorul lor. Încurajat în început de un părinte și instigat de unii colegi, elevul adoptă poziția rezistent, pasivă, necurajată, neascultătoare. Treptat, însă, învățătorul reușește să îl cîștige înimile prin atitudine afecțioasă și prin metodele de învățare pe care le folosește. Începe să producă în clasă, care începe să și dea seama, încet-încet, de adevărata caracter a dascălului. În același timp este demontat și arivismul directorului. Școala începe astfel o nouă viață.

AMINTIRI DIN ANII DE ȘCOALĂ

În literatura țărilor arabe este foarte răspîndit genul literar al amintirilor. El s-a născut acum 20-25 de ani, o dată cu apariția cunoscutului colecționar de povestiri intitulat „Zile” de Tah Hussein și întrucarearea spiritului de Tahir Al Hamik și s-a dezvoltat ca un adevărat curent de scrieri adevărate la Cairo cartea de amintiri a scriitorului egiptean Ibrahim Abd Al Halim, intitulată „Zilele copilăriei”. Cartea prezintă un mare interes și prin faptul că redă tabloul veridic al școlii și al sistemului de învățămînt de sub regimul colonialist englez.

Approape simultan, în Belșul a apărut colecția de povestiri „Ascultă Rida!” scrisă de învățătorul libanez Anis Frelha, care evocă de asemenea anii copilăriei și anii de școală.

CĂRȚI DE VALOARE

În bibliotecă școlii „Otvos Jozsef” din Budapesta s-au descoperit recent cîteva cărți rare de mare valoare. Printre acestea se numără „Rerum Hungaricum” (Istoria Ungariei) de Bonini, lucrare editată în 1581 în Frankfurt, o ediție din 1528 a lucrării „Adagiorum Opus” (culegere de proverbe) a lui Erasmus din Rotterdam, o carte germană de zoologie tipărită în 1583, lucrări filozofice ale lui Seneca, editate la Veneția în anul 1643 etc.

BIBLIOTECA ȘCOLARĂ A CLASICILOR ITALIENI

Editura Sansoni din Italia a organizat redarea „Bibliotecii școlare a clasicilor italieni” care a apărut în prima ei ediție în 1881, sub înțelegerea cunoscutului poet, filozof și critic Giuseppe Carducci. „Biblioteca școlară a clasicilor italieni” pune la dispoziția elevilor și a maselor largi cele mai valoroase opere din istoria literaturii italiene.